

Тодор Ковачев

**УЧИТЕЛЯТ
ГОВОРИ
ЗА СЕБЕ СИ**

Тодор Ковачев

**УЧИТЕЛЯТ
ГОВОРИ
ЗА СЕБЕ СИ**

ПЪРВО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

КАКВО Е КАЗАЛ УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО ЗА СЕБЕ СИ В БЕСЕДИТЕ И ЛЕКЦИИТЕ ОТ 1914 ДО 1944 Г

Пророците на Израел предсказваха идването на Христос на Земята. И предсказанията им се сбъднаха. Преди две хиляди години Той дойде и предаде една наука, която евреите не приеха. Те очакваха един Христос с царски дрехи и огнена сабя в ръка и бляскаво да ги освободи от римското робство, в което бяха паднали, защото не спазваха Божиите закони. А Той пристигна в една кошара, там близо до гр. Витлеем, където никой не Го очакваше. Познаха Го само мъдреците от изтока. „Мечът“ беше Неговото Слово. Той им говореше, че Бог е Любов и следователно всички трябва да проявяват тази Любов, та даже да любят и враговете си. Вместо да приемат тази Истина и да я проявят, те го предадоха на враговете си с искането да бъде разпънат на кръста по римските закони. Властта на Рим ги послуша и приведе в изпълнение желанието им. Но империята изчезна от картата на света. А израелтяните, ето вече две хиляди години, откакто Природата и тях разпъва на житейски кръст.

След тези две хиляди години Природата изпрати един пратеник на Бога, но вече в България. Беше ли предсказано Неговото идване тук, на Земята? – Законите на Природата са еднакви. Затова и за този пратеник на Бога беше предсказано. Къде? – ще попита някой. – Ами пак там – в старата и дебела книга – Библията. Но този път не в Стария завет, а в Новия завет и по-точно в Откровението на

светаго Йоана Богослова. В глава 19 на Откровението ще прочетем: „И видях небето отворено и ето кон бял, и онзи, който седеше на него, наричаше се Верен и Истинен и с Правда съди и войнства; а очите му бяха, като пламък огнен, и на главата му корони много, и имаше име написано, което никой не знаеше, тъкмо сам той; и облечен беше с дреха обагрена в кръв; и зовеше се името му СЛОВО БОЖИЕ. И войските небесни идеха след Него на бели коне, облечени с висон бял и чист. И из устата му излязва сабя остра да удря с нея езичниците; и той ще ги опаса със жезъл железен; и той стъпкува жлеба на виното, на яростта и на гнева на Бога Вседержателя. И на дрехата и бедрото си имаше написано името: „Цар на царете и Господ на господарите.“

Вероятно и българите, като израелтяните си представят един пратеник на Бога да дойде между тях като император в буквалния смисъл на тези думи. Само че Божият пратеник дойде, както и Христос. Разликата е, че не беше в кошарата на еврейските овчари от Витлеем, а в малкото селце във Варненски окръг, наричано тогава Хатърджа, но в семейството на чорбаджия. Думата „хатър“ идва от арабски и минава през турския език вече като „хатърджа“ и преведено на български означава, според речника на чуждите думи в българския език: почит, уважение. Вероятно жителите на това селище са се ползвали с почитта и уважението на местното население. След освобождението от турско робство жителите на това село са пожелали да го преименуват, като израз на благодарност на тогавашния Руски цар. Нарекли го Николаевка. Така е записано то и сега в географските карти на България.

От казаното до тук читателят вече се досеща, че става дума за пратеника на Бога – Беинса Дуно. Светското име,

с което Той идва на Земята, е Петър Константинов Дънов. Той си има и баща, и майка. Хронологията е следната:

Бащата Константин Дъновски е роден в 1830 год. в родопското село Читак Ахчелебийско. Днес то се нарича Устово и е един от кварталите на гр. Смолян. Получава добро за времето си образование, като започва в килийното училище, преминава през гръцкото училище в гр. Пловдив и накрая завършва учението си в гр. Пазарджик при известния тогава учител Никифор Мудров.

По стечение на обстоятелствата младият и вече образован Константин отива в гр. Варна при вуйчо си Юргаклий Зебилев. Гласовите качества на К. Дъновски са оценени и той започва да пее във Варненската църква. Освен със звучното си пеене, но и с добрите си прояви и обноски прави впечатление на тогавашния гръцки митрополит Порфирий, който го взема под свое покровителство.

През това време чорбаджи Атанас Георгиев от село Николаевка решава да се открие училище с преподаване на български език в селото. Подходящ за тая цел се оказва младият Константин. И ето, той е вече учител, който учи децата от селото в една от стаите в дома на чорбаджи Атанас.

Но други мисли вълнуват младия Дъновски. С другарите си Велю Пинин, Тодор Хаджимавродиен и Петър Атанасов, Константин Дъновски решават да отидат в Атонските манастири и да станат калугери. Скоро след това си решение четиримата герои пътуват вече по вода с корабче за гр. Солун. Когато морският съд приближава Солунското пристанище, се явява силна буря, която предизвиква корабкрушение. По чудо четиримата приятели, кандидати за калугери, се спасяват и излизат на брега. Денят е 10 април, а годината 1854, когато и четиримата са вече в града и влизат в църквата Свети Димитър да се

помолят и благодарят на Бога за спасението си. След благодарствената молитва те напускат църквата. На входа ги посреща един непознат за тях свещеник, който ги заговаря. Когато разговорът приключва, младежите се разделят със свещеника, който ги благославя, но се обръща към Константин и му изказва желанието си да се срещнат отново на другия ден на същото място, т.е. в църквата. Срещата се осъществява. Двамата имат разговор. Резултатът от този разговор е, младият Дъновски оставя тримата си другари и поема обратния път към България, към Варна, към село Николаевка.

Наблюдателният читател не може да не си зададе въпроса, кой е този свещеник, който с думите си повлиява на младия Дъновски да промени решението си и да поеме по обратния път към поробената родина. Кой е той, ще го намерим на две места в Словото на Учителя.

В неделните беседи, озаглавени „Петимата братя“, издание София – 2010 год. На страница 292 ще прочетем: „Аз зная само един случай на посвещение на България, Преди петдесет – шейсет години един млад българин искал да се посвети на Бога, понеже майка му го обещала да служи на Бога. Като отишел в Солун, влязъл в църквата Свети Димитър, дето му се явил един от Белите Братя, който му казал: „Ти си тръгнал на път и мислиш, че в Света Гора ще получиш каквото желаеш. Не ти трябва калугерство. То е празна работа. Готов ли си да възприемеш това, което ще ти кажа? Младият човек видял, че от главата на Белия брат излиза светлина. Като чул думите му, той пожелал да му даде нещо, но онзи се изгубил. Това посвещение станало в църквата. Младият момък се стреснал от видяното, но свещеникът, който присъствал там, му казал: Не бой се, Божиите пътища са неизнаваеми.“

От цитирания текст става ясно, че разговорът е проведен с представител на Бялото Братство. Но не се уточнява кой точно.

Повече светлина по този въпрос ще намерим в томчето „Лъчи на живота“, държани при седемте Рилски езера на страница 254. Ето картината, предадена в следния текст „Често мене ме питат, съгласен ли съм с женитбата? – съгласен съм /уточнява Учителят/ – Защо? – Защото за да дойда на Земята, накарах двама души да се оженият. Иначе нямаше да дойда на Земята. Единият от двамата беше решил да се покалугерува. Аз го убедих, че и като се ожени, може да служи на Господа. Той имал една идея – да служи на Господа. Но и като се ожени, нищо не изгуби. Той бягаше от жените и искаше да отиде в манастир. Той можеше и като се покалугери, пак да си мисли за жените в манастира.“

Връзката между двата цитирани текста е очевидна. Явно Белият брат, с когото е говорил кандидатът за калугер, е бил самият наш учител Бениса Дуно.

И наистина, Учителят Бениса Дуно дойде в България. Пътят му започна от село Николаевка. Христовият ученик Йоан го е видял да минава през отвореното небе с „бял кон“. А какъв е символът на коня според науката, която ни остави Учителят? – Конят е символ на ума. Значи учителят идва на Земята, „яхнал“ Мъдростта.

По-нататък евангелистът Йоан говори за името, което никой не знаеше, освен „тъкмо сам той“. В този смисъл ще прочетем на стр. 379 от неделните беседи „Защо твоите ученици ядат и пият“ – издание София – 2000 год. Следното: „Някои сега ни кръщават дъновисти. Най-голямата пакост, най-големия позор за мене е туй име „дъновисти“. „Дъновист“ – това е псевдоним. Аз сам не съм „дъновист“.

Някому може да е много приятно да се нарича „дъновист“. Но за мене думата „дъновист“, или когато споменават думата Дънов, то е забиване един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това. Ние всички страдаме от „дъновисти“, „павелисти“, „апостолисти“, „петровисти“ и тути кванти. От тази неразбранщина страда днешният свят, от имена като „каравелисти“, „тончевисти“, „драгневисти“, „стамболовисти“ и т.н. Никой от тях, нито „стамболовисти“, нито „каравелисти“ оправиха България. И християнството, като му туриха това име, изгуби. Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Силата на едно учение зависи само от Любовта, която прониква в туй учение. Вие може да турите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви предаде, а и съвсем ще избледнеете и изсъхнете. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това. Аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се делим от вас. А защо съм един от вас? Защото знам, че Бог е Любов. Не мога да направя разлика между неговите същества. И едно време Христос попита учениците: „Какво мислите за мене, кой съм аз?“ – отговорили му „Едни мислят, че ти си Исая, други, че си някой от пророците.“ „А вие какво мислите?“ – Един се осмелил да каже: „Ти си Христос, син на Бога живаго.“ Но той не изказал още Истината, и Христос го коригирал, като му казал: „плът и кръв съм“ и добавил „хората не са ти открили това, но Отец мой.“ Туй, което му е казал, когато го коригирал, то не е писано в евангелието. Ще ме питате: „какво е писано?“ – Ще ви го кажа, но когато Любовта заживее във вас.“

И още по-категорично Учителят казва за себе си по повод името на стр. 201 от неделните беседи „Последното място“ – издание София - 2000 год.

„Сега, някои ученици със своята ученост казват: „Да ни се открие Учителят, да го познаем.“ – отговаря им Учителят: „Не, никога!“ и продължава „Има нещо по-високо в света на познанието. То е да Любиш.“

А самият евангелист казва: „И зовеше се името му Слово Божие.“, като продължава по-нататък: „И из устата му излязва сабя остра, да удря с нея езичниците.“ Такава е картината, видяна от Йоана Богослова. Но той не ни я дешифрира. Това трябва да направим ние, за да разберем какво иска да ни каже. За целта ще се обърнем да ни помогне науката физиогномия. В словесната картина важното място се пада на „устата“ и „сабята“. Органът „уста“ в човешкото тяло се състои от горна и долна устни. Долната устна е представител на Любовта. От нейната форма, размери и красиво оформление може да съдим за проявата на Любов на дадения индивид. Горната устна е представител на Мъдростта. От нейната форма, размери и красиво оформление ще съдим за проявата на Мъдрост на дадения индивид. Дотук накратко за устата. Сега да разгледаме въпроса за „сабята.“ Кой е органа на човешкото тяло, символизиращ сабята? – Това е „езикът“. Както е известно той се крие вътре в устата. В храносмилането играе важна роля. Но и в Словото ролята му е също толкова важна, ако не и повече. С езика като Слово може да съсипем човека, но може и да го боготворим. Затова казваме: Този човек има „остър“ език, а също така казваме, този човек има „благ“ език. В една от беседите си Учителят превежда един пример за писмото на един студент до баща си. Но бащата не знаел да чете и помолил съседа си, който бил касапин да прочете писмото от сина му. Касапинът така го прочел, че разочаровал бащата. Като си отивал дома, бащата бил срещнат от хлебаря, пак съсед. Виждайки го замислен,

хлебарят го попитал защо е толкова тъжно настроението му. Бащата му разказал какво е научил от писмото, прочетено от касапина. Хлебарят помолил да види писмото. Сега той го прочел на бащата и настроението му се променило в радостно. Ето каква е ролята на „езика“! Следователно „сабыта“, видяна от евангелиста да излиза от устата, е езикът, т.е. Словото.

Сега, имайки кодовете за дешифриране, може да разшифроваме видяната картина преди две хиляди години от Йоана Богослова. – Значи, Учителят ще „воюва“ с езичниците със Словото, но облечено с методите на Божествената Любов и методите на Божествената Мъдрост.

И наистина, Словото, с което „воюва“ Учителят, са над четири хиляди беседи и лекции, говорени на прима vista, стенографирани и дешифрирани и отпечатани, като се започне от 16 март 1914 година, та чак до 20 декември 1944 година. В продължение на трийсет години Учителят на чист български език просвети учениците от школата му и респективно – българите. Нека сега те проучат това Слово и го приложат!

Словесната картина не свършва до тук. Какво е видял още Богослова Йоан?: „И на дрехата и на бедрото си имаше написано: „Цар на царете и Господ на господарите.“

Е, Учителят не се държа като цар. Спазваше всички закони в държавата. Даже един от царете в тази държава го интернира в гр. Варна. Какъв би бил отговорът му за царуване, може само да гадаем. Но за написаното „Господ на господарите“ отговора ще намерим в неделните беседи „Братя и сестри на Христа“ – издание София – 2000 год. на стр. 155, 158. Там ще прочетем: „Сега, върху мене се хвърля някой път един упрек, и той е следущият, че мене са ме правили за някакво божество, че съм бил заобико-

лен с жени, с това, онова. Божество като Бога са ме смятали. Бог ли съм? – Аз бих желал всички хора да бъдат богове. Що значи Бог? – Да любиш като Бога. „Благ е“, казва Христос. Ти благ ли си? – Докато не си благ, ти ще грешиш... Не отричам – Бог е Любов. Любовта, която е в мене, е Бог. И аз съм благодарен, че Бог се е ограничил в мене, за да се прояви в мене – видимият, ограниченият Бог се е ограничил със своята Любов в мене. И аз искам да възприема Неговата Любов, да се жертвам заради Него. Какво противоречие има тук?... Като си замина аз, ще видите какво е моето учение! Колко километра има от Рим до Йерусалим – Турете го 10 хиляди километра. Целият път от Йерусалим до Рим беше постлан само с кръстове. Шейсет хиляди евреи бидоха разпънати на тия кръстове, когато Тит превзе Йерусалим. Мислите ли, че Христос няма да тури в действие своето учение? – Аз казвам: Ако сегашният свят не приеме Христовото учение, ще има 100 милиона християни, разпънати на кръст. Разбирате ли това?... Ако аз си замина един ден от България, тогава ще знаете кой говори, дали Христос е говорил, или не. Казвам: Мязам на вас, но не съм като вас.“

Често при разговори със събеседници е ставало дума за биография на Учителя. Но този въпрос не стои открит. Той е закрит от самия Него. В томчето от лекции на общия окултен клас „Запалена свещ“ ще прочетем на стр. 352 следното: „Пише един брат от Америка, казва: „Да напишем една история на Учителя, от къде е роден, на колко години е, къде се е учил, че да разпространим учението.“ Няма нужда /казва Учителят/. Ако е за история на един Учител, вземете историята на Христа. По-хубава история няма. Историята на Христа, на Исуса, как идат мъдреците от Индия да му се поклонят. Каква друга история ще пи-

шете. Ще кажете сега, че някой учител се е родил в България за щестлавие. В България никой учител не се е родил. **УЧИТЕЛИТЕ НЕ СЕ РАЖДАТ.** Къщите им се правят тук, но той не се ражда в България.“

Тогава, какво ще бъде заключението ни? – Учителят Бениса Дуно не е роден в България и респективно на Земята. Къщата, както той нарича тялото, е построена тука, но раждането не е станало в България. Къде тогава? – Е, това Той казва, че „никога няма да узнаем.“ Защо? – Това не го е обяснил. Все пак, проучвайки Словото, което Той ни дари с голяма Любов, един слънчев лъч осветява нещо, което е казал за себе си в томчето „Пътят към щастието“, лекции от специалния клас издание София – 1998 год. На стр. 36 там пише: „Вие искате да знаете кой съм аз. Аз съм онзи, който ви носи Божественото Слово. Аз кой съм никога няма да го узнаете. Аз съм син на Бога, който изпълнявам волята на Бога. Уча се, още не съм се научил. Един син, който иска да изпълни волята му, че Той да е доволен от мене. Аз съм син на Бога, който иска да въведе царството Божие в моята душа, че искам да изпълня Неговия закон. Аз съм един син на Бога, който искам да осветя Неговото име, да внесе Любовта във всичката Нейна красота. Тази Любов, като минава през мене, да не задържам нищо за себе си. Желая и вие такива да бъдете. Тъй сега седи въпросът.“

Любознателността или любопитството на кръга от индивиди, гравитиращи около Учителя, не се свършва с думите, които Той им споделя в Словото си. Някои от тях са допусkali, че може би Учителят е Христос. Дали е така, ето как Той им отговаря на стр. 273 в томчето от специалния окултен клас „Правна обхода и права постъпка“ – „Други искат да знаят дали съм Христос или не. За

мене това не важи. Дали съм аз Христос, този въпрос аз го зная, вие не го знаете. Дали говоря право, или не, аз го зная, аз съм авторът на дадения случай, аз го зная. Опитайте нещата.“

Виждам, че любознателните читатели чакат по-конкретен отговор. Този отговор, даден по-горе не е категоричен. Затова пък на стр. 229 от утринните слова на томчето „Новото начало“ може да допълним отговора. И той е: „Ще кажете: „Вие какво сте?“ – Аз този въпрос не го разрешавам – аз какво съм. /ето отговора, четете внимателно!/ Бог, като се проявява в мене, това съм аз. Аз като се проявявам, това е Бог. Бог, в мен като се проявява, това съм аз. Аз като се проявявам, това е Бог. Нищо повече.“

Читателю, може да се учудиш, но е имало слушатели на това Слово, които са допуснали в себе си мисълта, че Учителят е привилегирован и всичкото знание и възможности са му подарени, и Той ги притежава без всякакви усилия от негова страна. Вероятно и на тях им се иска да получат това, като на лотария. Така ли е? – Няма да заобикаляме отговора. Има го в томчето лекции на специалния клас „Права обхода, права постъпка“, издание София – 2003 год., където на стр. 135 пише: „Аз ви питам: Туй положение, в което аз се намирам, как го добих? – Като мислех. Нищо повече. Пътя, по който аз съм минал, ако бяхте вие сто пъти щяхте да се върнете от този път. Аз съм минал през един трънлив път. Сам трябваше да си оправям пътя. Вие мислите, че съм минал по право шосе. Аз трябваше да си проправам пътя през драки, през джунглите, докато изляза на царския път. Мисъл трябва!“

Коментарите, както казват учените философи, са излишни. „Мисъл трябва“ освен всичко останало, за да се достигне нивото на Учител.

Няма да крием, имало е и такива от учениците на тая наука, които са се изкушили да критикуват постъпките на Учителя. Явно негативните Сатурнови качества са преобладавали в техните мисли. Какво им казва учителят може да прочетем на стр. 302 от томчето „Абсолютната справедливост“ от общия окултен клас – издание София – 2002 год. – „За пример, мнозина от учениците ми намират разлика в моите постъпки. Чудни сте вие! Какво се бъркате в моите постъпки? Най-после аз не съм отговорен пред вас. Какво си дошел да ме критикуваш? Туй, което аз върша, то е по известен план. Не е ваша работа. Аз правя туй, което е в плана ми. „Ама какво ще кажат хората?“ – Чудни сте вие! – Има известен Божествен план, който не търпи никакво отклонение. Ти може да се отклониш от този план, но Божественото всякога се нарежда според определения отгоре план.“

Каква е поуката от тези Слова на Учителя: Да не показваме невежеството си, като не знаем плана на Бога, който е известен на Учителя и Той действа според него. Сатурн е мощно божество и е силен в областта на критиката. Но това божество има и друго качество: устойчивост в трудностите. Нека тях да проявим.

Друга тема, която е вълнувала учениците в школата и обществото извън школата, е била: кой ще замести Учителя, когато Той напусне този материален свят? Този въпрос е уреден в държавните учреждения според техните виждания и техните закони, сътворени от самите тях. Невежеството им не им позволява да решат този въпрос и затова го задават. Отговорът на Учителя дали ги задоволява или не, не е важно. Важно е, че отговор има и той е: „Често ви задават въпроса: „Като умре вашият Учител, кой ще го замени?“ – Не е въпросът за Учител тук. В света съществува

само един Бог. Всички останали учители, каквито да са те, или всички богове, са все изявления на този Единия Бог. Първото изявление на този Бог е Любовта, от която всички могат да вкусят. Всички плодове, всички храни, които съществуват на Земята, съществуват по причина на Любовта, на първото изявление на Бога. Всички блага, с които ние разполагаме, се дължат именно на тази Любов. Ние всеки ден опитваме тази Любов и после питаме: Като умре вашият Учител, кой ще го замести? – Като умря майка ви и баща ви, кой ги замести? – Христос право е казал: „Един е вашият баща, един е вашият Учител.“ В този смисъл вие може да кажете: „Един е нашият учител. Той никога не умира. Един е нашият баща, нашият Бог. Той никога не умира. Той всичко ще оправи в света. Вие ще проверите това. /неделни беседи „Любовта дава живот“, стр. 472/

Същата тема е разгледана и в неделни беседи „Път на зазоряване“, стр. 464. – „Мнозина мислят неправилно. Те казват: „Като умре Той, кой ще Го замести?“ – Ако остане някой да ме замести, то е загубена работа. Няма какво хората да ме заместват. Мислите ли, че умрелите хора могат да се заместват? – Кой замести Христа? – Никой не Го замести. Божествените работи не се заместват! – Христа никой не може да го замести. Ти може да бъдеш като Христа, но не и да го замениш. В пространството има хиляди и милиони слънца, но нито едно слънце не може да замести друго.“

След трийсетгодишно преподаване на Божествената наука за Любовта, дойде и моментът Учителят да напусне този свят. Сега учениците на тая наука, които бяха слушали и записали тези слова за заместването Му, трябваше да ги приведат в изпълнение. Но така ли стана? – Вярно, никой не го замести еднолично. Но решиха, че това трябва да

стане колективно. Речено – сторено. Колективът е на ход да управлява. Как? – С така наречения „Братски съвет“. Но Братският съвет си има председател, касиер, счетоводител, домакин и всички атрибути на една организация. А организацията трябва да има какво още? Ами, това е „устава“ и те го написаха. Така се създаде организацията „Бяло Братство“, която вече няма нищо общо с науката на Учителя Беинса Дуно.

А как става назначаването на кадрите на тази организация? В устава им го пише – най-демократично: с гласуване! Явно обаче, тези ръководители не си спомниха думите на Учителя по повод избора за заместване на Христовия ученик Юда, който предаде Учителя си. Тогава учениците Христови останаха 11 на брой. Трябваше да попълнят числото до 12. И чрез гласуване избраха Матей. По този повод Учителят казва в една от беседите си: „Да, те избраха Матей с хвърляне на чоп, но Бог избра Павел.“

И какво още записаха в устава си тези ученици тогава? – че ще управляват пожизнено, т.е., докато са живи. Така и стана. Сега какво трябваше да прочетат от 27 школна лекция на общия окултен клас, държана на 29 април 1923 година в гр. София? Там на стр. 10 пише: „Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправите неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да турите ред и порядък на туй общество, когато не се нуждае от ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, **ТО СИ ИМА РЪКОВОДСТВО ОТ ДРУГО МЯСТО!** Сега вземете за пример защо вие не харесвате туй общество? Вие казвате: Какво ще кажат хората, какъв е уставът на това общество? – Я вижте как е нагласен светът! Ами, че какво се нуждае туй общество от устава? Като имат другите общества устава, защо не седите при тях? – Всичката

ви грешка седи в това, че вие искате да дойдете тук, да се проявите, като в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено.“

Но не се проявиха по Божественото! Тези, които превърнаха обществото Бяло Братство, в организация сбъркаха, като не послушаха думите на Учителя. А в тая Божествена школа ПОСЛУШАНИЕТО е на първо място. Ами Адам и Ева напуснаха Рая не за друго, а за проявеното непослушание – така каза Учителят. Тези ученици отхвърлиха реда и порядъка на това общество и създадоха свой ред и порядък на организацията си.

Но запомнете: В това учение има само един Учител – Беинса Дуно, независимо в кой свят се намира. Той си е свършил работата: предал е науката от Бога и всички останали, които искат да изучават тая наука са УЧЕНИЦИ. Други служби няма.

След непослушанието, проявено от учениците на школата, ние бяхме изпъдени от Изгрева – райското място, където Учителят предаде Божието Слово от 1926 год., та чак до 20 декември 1944 год. Сега там се издигат мощните сгради на руското посолство в България и много частни жилищни къщи и блокове. Някой може да ми възрази, че там все още има представителство на Бялото Братство. Има, но това е един фалшификат. „Нищо повече“ – както казва често Учителят в края на мисълта си.

Че това беше Раят на Земята, където живееше Бог, то се вижда от думите на Учителя, който казва: „Всеки, който иска да мисли по стария начин, да слезе долу в София, позволявам. Който иска да работи по стария начин – в София. Аз позволявам. А като започнете да се качвате на Изгрева ще снемете всичко. ЗА МЕН ИЗГРЕВЪТ Е БОГ. При Бога като отидеш, от Него всичко, което излиза, е чисто! Ако

искате закон, закон има в света, долу в София. Който иска закон – в София, който иска Любов – да дойде тука. Но тук да турите закона не може. Ако искате в София да турите Любовта – не може! София ще бъде София. Изгревът ще бъде Изгрев. ТУЙ ГО РАЗБЕРЕТЕ. По закон – долу, по Любов – тука. Или долният свят, софийският – туй е благоотробие, а пък Божественият свят – то в главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха. Които живеят по Любов, живеят в главата.“ /лекции от общия окултен клас „Божественият импулс“, стр. 711 – 713, издание София – 1999 г./

„Туй го разберете“ – е казал Учителят тогава. Но никой не го разбра. Последниците какви са? – Изгревът Учителят го премести в друг свят, а този, тук долу на Земята го няма вече, защото там дойде законът и Любовта си отиде. Към този факт нищо не може да се добави. Така, ние, учениците изучаващи тая наука „завъртяхме крана на живота в обратна посока“. Това са думи на Учителя, казани по повод действието на един жрец преди две хиляди години в неделните беседи „Сила и Живот“ – трета серия „Солта“ в беседата от 22 юни, озаглавена „Малкият закон“ на стр. 218 и 219 – или в сборник лекции „Малкият закон“ на стр. 277. И ето, дословно думите на Учителя: „Седя и виждам, че преди две хиляди години един български жрец е завъртял крана на живота в крива посока и нему днес се дължат всичките произшествия в живота. Ето защо днес всички проповедници, свещеници, управници мислят като този жрец. И така действат. Ще кажете: „Кой е този жрец, за да го обесим?“ Не, не го търсете да го бесите, но завъртете крана в обратната посока на тази, в която сега действа. Ако това не го сторите вие, аз ще завъртя крана на това колело на живота и след две хиля-

ди години ще ме търсите, ще искате да знаете кой е сторил това. ГОСПОД МЕ Е ИЗПРАТИЛ В БЪЛГАРИЯ да завъртя колелото на живота в обратен смисъл и аз ще го завъртя по всички правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Когато завъртя колелото в обратна посока, българите ще видят, че може да изпълнят този малък закон. Ще се въдвори между тях една отлична култура и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта. Това не е гордост. Колелото още не е завъртяно. /годината е 1919/. Искат се много усилия, за да се завърти. Всички вие ще вземете участие във въртенето на голямото колело, ще хванете по едно от малките колелца и ще въртите не като сега – от дясно към ляво, а от ляво към дясно. Христовото учение е, което учи как да завъртите колелото на малките закони. Ще ме питате какъв спомен ще ви оставя? – Ще ви завъртя колелото от ляво към дясно. Тогава всички ангели, всички добри хора ще заработят.“

Като развитие на мисълта от току-що описаното откровение на Учителя се явяват думите му, казани в неделните беседи в томчето „Все що е писано“, издание София – 2004 год. Там, на стр. 96 четем: „За мене е безразлично дали българите ще ме слушат, или не. Аз съм като един сказчик, ще ви кажа Истината, пък ще си вървя. Ще кажете: „Накъде ще вървиш?“ – От дървото, от долу нагоре, към цветовете, към плода, в семката и от тази семка към жилището на ангелите, към Божествения свят. Нататък отивам аз. Ще отида да посъбера повече енергия, повече богатство и ще дойда да работя за хората. За мен е приятно да работя за хората. Когато реших да проповядвам публично, някои приятели ме питаха: „Какво и как ще говориш?“ – Рекох, ще говоря тъй, че никой да не ме разбира. А сега рекох: Не, ще говоря тъй, че всички да ме разберат.“

И наистина, всеки, който вземе да проучва това Слово, ще забележи, че То е говорено така, че може да се разбере от всички: от учени и неучени, от ученици и учители, от професори и студенти, от занаятчии и работници, от ръководители и изпълнители, от земеделци и животновъди, от всички, стига да имат желание. Това Слово е преведено от езика на Природата, от езика на Бога на разбираем български език. Затова пък някои взели, че го питали: „Ти слушал ли си Господа, чул ли си го?“ – „Отговарям“ казва Учителят на стр. 9 от неделните беседи „Сила и Живот“ – II серия „Духът и плътта“ – „Не само го слушам, но го виждам, виждам го като ми говори, и слушам и чувам Неговите думи. Човешките думи могат само да се слушат, но Господните може да се виждат. Бог, който е Слава, се е въплътил в Христа и е станал видим.“

Какво още научаваме за Учителя от страниците на беседите, изпълнени с Неговите слова: томчето „Да възлюбим Господа“ – неделни беседи – издание София – 2009 год. на стр. 139 той ни разказва: „Аз от как живея в България, спечелих си много епитети. Наричат ме лъжец, неканен пророк, вагабонтин и др. Всички тези епитети ще ги занеса, като се върна на Слънцето. Там ще напиша своите бележки и впечатления от България. От моята книга ще зависи бъдещето на България, тук, на Земята. А ако ме попитате какво всъщност съм, след като имам толкова епитети, бих казал, че съм един екскурзиант. По същия начин може да питате и за Христа. Да оставим сега Христа, нека се върнем към мене. Може да кажете от где съм дошъл и от где произлиза моята фамилия. Фамилията, която нося е псевдоним. Бащата на моя дядо е бил много як, корав като дъно. Затова му дали този прякор – Дънов. Но дъно има на бъчва и на река, и на море. Та затова, интересно е да се

знае за какво дъно се говори. Моето име го има навсякъде. Горко на онзи, който няма дъно. Тъй че, Дънов го има навсякъде. Всички вие в такъв случай сте дъновисти, не мои последователи, но хора с дъна. И след всичко това, турили ми едно прозвище – дъновизъм. Аз не съм турил дъна на света.“

А на стр. 23-24 от неделните беседи „Новия човек“, издание София – 2002 г. Учителят споделя: „Знаете ли, че тези, които са ме най-много обичали, най-големи пакости са ми правели. А онези, които най-много са ме мразели, и най-голямо добро са ми правели. Ходих из България и най-голямо добро ми направиха комунистите. А свещениците говорят най-големи лъжи против мене. Пращат шпиони да ме шпионират. Защо трябва шпиони да дохождат? – Нека дойдат направо до мен. Аз казвам: Ако България приеме моето учение, ще стане велика. Отхвърли ли го – ще пропадне. Това учение е за всички, а не само за България. Не искам да кажа, че това учение трябва да се нарече „дъновизъм“ и да се приеме. Все едно какво име ще му дадете. Важното е, че това учение проповядва всички братя и сестри да не се изнудват, а да се обичат. Това е, което искам, а не след хиляда години да вземат и да изопачават мислите ми като на Христа.“

И още за духовенството в България, с което Учителят е имал, меко казано, неприятност, ще прочетем в „Сборник лекции“ – 2009 г. в неделната беседа „И ангел Господен говори на Филипа“ от 15 октомври 1922 год. на стр. 313. „Всички владици Господ ще ги повика. В десет години всички ще ги повика. И нито един български владика няма да остане. Туй да го знаят. И ще видите тогава думите ми верни ли са или не. Тогава аз ще бъда прокурор. Да, най-страшният прокурор ще бъда. Не само за българските

владици, но и за всички владци и патриарси в целия свят. Ще бъда прокурор за престъпленията в целия свят. Как смеете в името на Бога, в туй свещено име на Любовта, да лъжете? Тогава аз ще им произнеса присъдата. Толкова години лъжи! – В затвора ще отида, ще питам: Защо ги турихте тия хора? – Имаме само един закон в света: Онзи, който в името на Любовта лъже, към него ще сме безпощадни. Ние проповядваме Любов, но Любов на една вечна справедливост, без лъжи.“

По-нататък в същата беседа на стр. 320 Учителят продължава: „Между всички свещеници, проповедници и аз бих направил грамадни отстъпки, макар да съм прокурор. Тая длъжност никому я не давам. Защо? – Защото само аз съм в състояние да разреша този въпрос. Но имам само една слабост – пред Любовта съм слаб. Ако тия хора се подчинят на Любовта, аз ще погледна меко към тях, като че ме подкупват. „Но прокурор е“ – казват.“

„И сега нашите братя, 16 благовидни старци, се събраха да ме изключат от църквата. Опасността е там, че никой не може да ме изключи. Този, който ми е дал живот, Той ме е пратил в света. Аз съм казвал: Единственият човек, който може да ме изключи това съм аз самият. Ако не живея един порядъчен живот, ако не живея един живот, съгласен с Божиите закони, аз ще бъда изключен. Но щом живея един живот съобразно с Божиите закони, един чист живот, кой ще ме изключи? А сега те себе си изключват от църквата. /неделни беседи „Поучаваше ги“, издание София – 2002 г., стр. 19/.

Какво още казва Учителят на представителите на духовенството е казано в неделните беседи „Петимата братя“, издание София – 2010 г., стр. 157. „Ако духовенството не приеме това учение, грях на душата му. В десет години,

ако не приемат учението, нека те да му мислят! И съдбата е започнала най-напред от България. Ако българският народ не приеме това учение нещо страшно иде за него. Няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа. От вас, българите, се изисква доблест. Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога. Да имаш велика душа. Да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Такъв трябва да бъде българинът. Ние трябва да бъдем такива, каквито са били предците на Всемирното Бяло Братство, като онзи човек, направен по образ и подобие Божие, който е наследил цялата Земя. Това е Христос. Той казва: Аз съм първият направен по образ и подобие на Бога. Ако слушате, ще имате Божието благословение. Ще минете от смърт към живот. И когато аз бъда въздигнат, ще привлека всички към себе си.“

И още казано от Учителя за представителите на синодалната „наука“? Това може да узнаем от неделните беседи Сила и Живот V серия „Защо твоите ученици ядат и пият“, издание София – 2000 год. – „Сега, когато е време за култура, и ние носим едно течение, има прилив, и днешните свещеници, например в България – българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва туй благословение, което небето изпраща, иска да тури в изпълнение разни планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си ще спънат. Туй течение може да се отбие и тогава усилията ще останат напразно. Къде ще отиде? – От България може да отиде в Чехия, може да иде в Сърбия, може да иде в Русия и другаде. Туй течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го

използвате, други ще го използват. Защото писанието казва така: „Словото ми няма да се върне при мен, докато не принесе плода“.

Затова, българи, български свещеници, български духовници, български управници, български интелектуалци, не правете това, за което ви говори Учителят. Ето, Божието благословение е тук, в България, нека тука да принесе плода! Не правете като израелския народ, като израелските свещеници и управляващи. Преди две хилядолетия те отбиха Божието течение – науката на Христа, и тя принесе плод, но не при тях. И досега там е място на войни и убийства. Така ли искате да стане и в България? – Помислете си добре!

Тоя ред на мисли ще намерим още и в Словото, предадено в лекциите на общия окултен клас „Трите свещи“ – издание 2008 год. Страницата е 233-234. „Четирийсет години аз предупреждавах българите. Ако бяха ме слушали, нямаше да е това. Не слушат нито владици, нито попове. Всички те какви ли не работи говорят. Един иска да отдели народа. И царят и всичките му управници мислеха, че аз искам да стана министър. Мене нито цар, нито министър ме интересува. Аз им казах: „Аз съм взел най-малката служба.“ Като дойдох в света, най-малката служба, която остана, никой не я търси. Нея взех. Казвам: „Заповядайте, моята идея не е пръв да бъде.“ Аз се радвам на големите хора, владици, попове. Преди година, ако бяха ме послушали, тия работи нямаше да дойдат. Ако царят беше ме слушал, не щеше да стане тъй. И онези, които му говореха, не говореха, което трябва. Всеки си говори, както знае. Дадоха съвети, които не бяха прави. Аз мълчах. Казвам на царя: „Бога ще обичаш, ще служиш. Гледайте да бъде добре за народа. Един народ трябва да служи на Бога.“

И по-нататък в същото томче лекции, но на стр. 237 Учителят продължава: „Аз не искам да ви плаша. Аз плаших света преди четирийсет години. Каквото имаше, казах го, за да се избегне сегашното. Сега ми казват: „Кажи нещо.“ – Казвам: „Няма какво да кажа.“ – Едно време казвах, че сто мечки идват. Всички тия мечки са несвързани. Гледайте да ги хванете и да ги свържете. Ако не ги свържете, голяма вреда ще направят. А тук ще дойдат мечките.“

И „мечките“ дойдоха и те и сега са около нас! – И без науката на Бога, предадена от Учителя „тези мечки“ все още ще ни правят пакости!

Още в началото на миналия век тогавашният български цар имал един адютант с генералско звание и фамилия Стоянов. Жената на този адютант е била посетителка на беседите на Учителя. Чрез нея царят е искал съвети от Него. Искал ги е, но не ги е изпълнявал. Ето какво казва Учителят: „В миналата война /става въпрос за Първата световна война/ казах кой ще победи, че ме интернираха. Казах тогава, че англичаните ще победят и германците ще изгубят войната. На българите казах и на германците казах да се спогодят с англичаните, да направят отстъпки и да се не бият до край. Дойдоха англичаните и направиха една лъжа, за която е тази война. Не изпълниха волята божия. Каквото говориха, не изпълниха и впоследствие дойде тази война. От сега нататък страдания идват в света!“ – Тези думи са казани на 26 май 1943 год. в лекция на общия окултен клас „Факти, закони, принципи“, том II стр. 151, издание „Бяло братство“ – София – 2002 год. – И наистина, през 1917 година господин цар Фердинанд интернирал Учителя в гр. Варна, че го и глобил 25 лева. И за какво всичко това, че съветът, който иска не съвпада с неговите желания. Учителят платил глобата и отишъл във Варна.

Известно е Неговото пребиваване там, в хотел Лондон, в таванската стаичка на хотела. В беседите си, в подходящ случай Учителят разказва събития от пребиваването си там. Когато заминал за Варна, Учителят е казал на царя: „Аз ще се върна в София, но ти ще напуснеш България и няма да се върнеш повече тук.“ А за глобата от 25 лева българите после платиха милиарди левове. Историята е известна на всички. Последният съвет, даден на Фердинанд, е бил да абдикира и синът му да заеме неговото място. Това вече господин царят послушал. Александър Стамболийски, вече министър председател, подписал Ньойския договор, но с видно неудоволствие. Българският народ плати и милиардите левове, съгласно договора, в размер на два и половина милиарда. Тия 25 лева се увеличиха в милиарди. Някои не повярвали в това съвпадение и изразили съмнението си осезателно. „Нека направят тогава втори опит“ ги подканил Учителят, но никой не се заел с такъв експеримент! За да докаже съвпадението на случайността.

Според Ньойския договор България е наказана и с това да няма войска. Стамболийски се чудел как да се оправи с тази клауза на договора. Учителят му дал съвета за „трудовата повинност“. Така, спазвайки договора, България имала и войска под прикритие. Е, сигурно ще има учени, историци с професорски титли, които няма да са съгласни с казаното за Учителя. Ще има такива и политици. Ние няма да спорим с тях. Нашата работа е да кажем Истината. А някой ще я приеме или не, не спира хода на събитията, само ги видоизменя.

Нека продължим с „Учителят говори за себе си“. На стр. 92 от неделните беседи „Великите условия на живота“, издание София – 2009 г. е казано: „Мнозина ме питат каква религия проповядвам. Аз не проповядвам никаква

религия, но говоря на хората за добър живот...И Христос не е проповядвам никаква религия, но говорел за Пътя, Истината и Живота, към които човек трябва да се стреми. Когато запитали Христа на кой Бог да се кланят, Той отговорил: „Иде ден, и сега е, когато нито в Йерусалим ще се кланят, нито на тази гора, но ще се кланят на Бога в Дух и Истината.“ Това не е религия, но служене на истинския Бог в Дух и Истина.“

И сега в какво се кланят? – В Дух и Истина ли? – Кланят се на партии, организации и какви ли не още институции! – Даже се кланят и на кокалите на Йоан Кръстител. Дали са негови кокали е въпрос, но им се кланят, че и пари дават. И не осъзнават, че това е езическо идолопоклонство.

В една от лекциите си Учителят ни разказва историята за черепа на същия тоя Йоан Кръстител: – В царска Русия се говорело, че този свят череп се намира там, в Русия. Руският император решил да види този череп и наредил да му го донесат. Разбрали за това желание на императора игумените на много манастири. Всеки игумен донесъл по един череп в двореца на императора. Дошъл императорът и видял много черепи. Преброил ги. Оказали се 40 на брой. Всеки игумен твърдял, че черепът от неговия манастир е истинският. Тогава императорът заключил дълбокомъдребно, че този свети Йоан, щом като има 40 черепа, следователно е имал 40 глави. Сами си направете заключението.

Нещо пак важно, казано от Учителя на стр. 180 от неделните беседи „Ще управлява всички народи“ – издание София – 2010 год. – „И мене често ме питат: „Палиш ли свещи в черква?“ – Не паля. – „Защо?“ – Защото моята свещ гори постоянно и на нейната светлина могат да четат всички. „Гори ли кандило в стаята ти?“ – Не гори. –

„Защо?“ – Моето кандило постоянно гори. Няма нужда да се пали и гаси. Питам: Не е ли по-добре нашите умове да са свещи и нашите сърца – кандила, които постоянно горят и светят?“

Въпросът на църквите е разгледан на стр. 217 в неделните беседи „Братя и сестри на Христа“ – Сила и Живот IV серия, издание София – 2000 год. „И когато си замина от България, тогава българите ще познаят! – И втори път няма да дойда вече! Десет милиона свещи да ми запалят, няма да дойда! Разбирате ли? – Свещи не ми трябва. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние. Църкви не искаме. Каменни църкви не искам. Искам сърцата да се любят. Хора, ред и законност във всеки дом, във всяко училище. Това се иска днес в света...“

Историята ни говори, че когато Тит превзе Йерусалим, събори и най-големия, най-богатия и във всяко отношение „най“ храм, който Давид искаше да построи, но съдбата не му даде, а това стори наследникът му – Соломон. Даже когато Христос влизаше в столичния град, видя бъдещото разрушение на града и храма, и се просълзи. Но тая епоха отмина. Сега е краят на църквите, на манастирите, на храмовете. Те не са необходими вече. Такива каменни светилници не са необходими на човеците от новата епоха, която идва, независимо дали признават, или не признават сегашните мъдреци. Тя си идва с всяка измината секунда. И никой не може да спре този ход на времето.

В глава 21 от Откровението на Светаго Йоана Богослова може да прочетем това, което Той е видял за 21 век. Знаем от Учителя, че всяка глава от Откровението – поредният ѝ номер – отговаря на поредността на века. И ето какво казва Йоан Богослов: „И видях ново небе и нова Земя. Защото първото небе и първата Земя преидоха. И аз, Йоан,

видях светия град Йерусалим новий, че слизаше от Бога, из небето приготвен.“

И изрежда Йоан какво е видял в града, но ние се спираме на пасажа за храмовете. А той е: „И храм не видях в него, защото храм негов е Господ Бог Вседържател и Агнето. В града нямаше нужда от Слънце, нито от Луна да светят в него, защото славата Божия го осветяваше и светилото негово е агнето...” – прочетете цялата глава.

Тези, които изучават словото на Учителя, са забелязали, че Той ни говори за идването на Новата Епоха, за която трябва да се подготвим чрез това Слово. Тази епоха е видяна от Йоан Богослов още преди две хиляди години. И за тая Нова Епоха каменните храмове не са необходими. Затова и всички салони, в които до 1957 год. се събираха последователите на тая наука, изчезнаха. Управляващите ги премахнаха видимо насила. Но те свършиха работата на Бога. Тези последователи на тая наука нямаше да се разделят със старите порядки доброволно. Много от тези последователи и сега скърбят за старите порядки, а някъде още продължават да ги изпълняват. Разумните ученици на Словото не укоряват тогавашната власт, не скърбят за каменните салони и изучават науката съвестно и без храмове и салони. Един ученик е казал следното: „Всеки, изучаващ тази наука, трябва да го прави като студентите в дома или в библиотеките, а общуването помежду си да става чрез Словото.“ Затова не укорявайте тогавашната власт. Тя се справи със задачата си. Е, направи една грешка, че унищожи напечатаното до тогава Слово. Но сега имаме възможност да възстановим унищоженото. Това издателство ще изпълни тая задача, поставена от Бога и Учителя. Така българите ще имат цялото Слово, поднесено им на хартиен носител, за да Го изучават!

И да продължим темата, разгледана от друг ъгъл. Страницата е 423 от неделните беседи „Защо твоите ученици ядат и пият“ – Учителят казва: „Сега някои искат да ни обвинят, че това учение, което се проповядва, разваля народа. НЕ, НЕ. Да говорим ИСТИНАТА. Онова, което разваля един народ, не произтича от самите говорители. Те са израз на своя народ. Какъвто е народът, такива са и неговите говорители. Какъвто е народът, такива са и неговите духовници. Един народ създава своите хора според степента на своето развитие. Той ги създава тъй, както в един кошер се създават пчелите работници и царици, и търтеи. Тъй и народът създава своите хора, според както той иска.“

Следователно една част от българския народ е създал условия да дойде тук, в България, един пратеник на Бога, който ни донесе това Слово и той си свърши работата. Друга част от българския народ създадоха условия да се родят всред него такива управници и духовници, че непрекъснато се оплакват от тях. Такава е Истината!

И вижте какви усилия е трябвало да прави този пратеник на Бога, когато е контактувал с нас, за да ни предаде Словото. В неделните беседи „Поучаваше ги“, издание – 2002 год. на стр. 78 той казва: „Някой път, когато седя, аз трябва да правя усилия върху себе си. Усилия върху какво? – за да търпя. Някой път, когато говоря с вас, вие не знаете какъв смрад иде от всички ви. Е, питам сега: За мене не е ли по-добре да се дигна аз със своите крилца, че да си вляза в онзи свят между умните, благородните, с които мога да се разговарям и живея? – Не е ли по-хубаво това за мене? – Хиляди пъти е по-хубаво. Там е животът. Но по необходимост при сегашното развитие корените трябва да влязат в Земята, за да приемат сокове. Това е една тайна философия.“

Нека всеки читател си направи сам извода за себе си, след като прочете това.

А пък на стр. 214 от същото това томче „Почуваваше ги“, Учителят ни съобщава: „Сега Господ е в България и пита българите. Той е решил едно. Той най-първо слиза в България и пита българите. Ще кажете, ето една мистификация. Не е мистификация. Въпросът е, че българите като народ толкоз години викат: Господи, Господи. Господ слиза и казва: „Готови ли сте да се откажете от вашата лакомия?“ – Ако сте намислили сега да се самопожертвате и слушате закона ми, аз ще ви дам най-хубавото облекло, ще направя работите ви и всичко ще се уреди. И сега, разбира се, най-първо излизат българските владици с едно афоресване и казват: „Господи, има един човек, много опасен. От двадесет години насам той разрушава твоята църква. В Твое име говори много нелепости. Държавата разсипва. Ако се махне от тук, ще ни тръгне. Много е опасен. Казва Господ: Не, не. Не е въпросът там. Вие, свети отци ще се откажете ли от миналите си заблуждения на вашата лакомия? Ще се откажете ли вие? – Защото много владици има, които отвън са много благочестиви. Аз мога да изнеса един пример: Преди година имах един близък свещеник, много благочестив. Ако има един свещеник благочестив, той беше единствен, който познавах. Добър, благороден свещеник. Друг подобен не съм виждал. Отивам в дома му, и то през велики пости. Жена му заклала една кокошка. Казвам: „Отче, какво правиш?“ – „Коремът ми е разтроен малко, да се оправи.“ „Ами законът на църквата за постенето?“ – „Ами светите отци не са знаели какво са правили. Не са питали моя корем. Престъпвам закона, ама да не знаят.“ – „Ами ако знаят?“ – „То, казва, всичко не се казва сега.“ – „Хубаво, те турили един закон – пости има, а за владиката, пости няма за него.“

Ето затова идва нещо ново, което, както видяхме го е видял и Свети Йоан Богослов. През новата епоха, която идва, няма да има такива църкви, такива владици, такива свещеници. Други ще има, защото и досега всичко върви по описания начин. Даже по телевизията върви една реклама, където един човек чука на прозореца на един свещеник, защото го вижда, че по време на пости си „лекува“ корема с блажни храни и го пита: „Блажиш ли, блажиш ли, дядо попе?“ А попа отговаря: „Това не е блажно бе, серсеин такъв.“

Ето затова е нужна нова епоха, с нови идеи, с нови водачи, с нови духовници, които да спазват природните закони. Началото на това го слага Учителят със Словото, което ни предаде в един скромен салон на Изгрева, който вече го няма. Пък и не ни е нужен. Защото тая наука не се учи в салони, нито в църкви, където един чете, а другите дремят. Тая наука може да се изучава навсякъде – даже и на нивата.

Бях решил да не цапам умовете на разумния читател със случки от живота на Учителя, които говорят най-мекко казано за невежеството и изопачения ум за създателите им. Ето с какво се е занимавала и градската власт по онова време. Учителят разказва: „В 1917 год. ме викаха в столичното градоначалство. Градоначалникът ми каза: „За тебе се говори, че си пипал ръцете на жените.“ – И така да е, човещина е. Пипам, какво лошо има в това да пипнеш ръката на една жена? – Аз сам казвам: Зависи какви са ръцете на този, който пипа. Ако сърцето и ръцете му са нечисти, той трябва да мисли има ли право да пипа. Но ако аз съм хирург и пипна ръката на една жена, която страда, има ли нещо лошо в това? Зависи с какви намерения пипа човек.“ /Неделни беседи „Който дойде при мене“, издание София – 2010 год., стр. 125/.

Както се вижда, фарисейщината не е съществувала само по времето на Христос. И тогава, едни учени завели една жена при Христос, за да отсъди как да я накажат. Според техните закони това трябвало да стане, като я убият с камъни. Христос им отговорил: „Който е безгрешен, пръв да хвърли камък.“ Оказало се, че всички си признали, че са грешни точно в това, в което обвинявали жената. Затова мълчаливо се разотишли. Значи ръцете и сърцата им не са били чисти. Това заключение фактически направил и Учителят на столичния градоначалник

Със знанията, които е имал, Учителят е могъл да бъде и богат. Но не е изпратен Той от Бога, за да използва знанията си в такава посока. Ето какво ни съобщава Той по този въпрос в томчето неделни беседи „Поучаваше ги“. Там, на стр. 292 ще се запознаем с това. – „Ако е за богатство, аз имам знания. Зная всички богатства, които се крият в Земята. И ако исках да парадирам /забележете каква дума употребява, „парадирам“ с което показва отношението си към богатството и богатите/ като хората, бих употребил туй богатство скъпо. Ценните му камъни и златото, и среброто, и електричеството, което се образува от Земята, и туй, което иде от Слънцето, и магнетизма. Ако искаме да влияем по този начин на хората, ние бихме употребили туй богатство. /този начин на влияние е вид насилие според науката на Бога, и затова Той продължава/: Но тия неща са отживели в нашия ум. Разбирате ли? – Да, за съвременния свят златото е един импулс, стимул за живеене. Но в душата на един духовно събуден човек ние отхвърляме златото. Когато искаме да използваме златото, трябва да го превърнем в органическо в нашите мисли. И когато внесеш това злато в света, ти ще принесеш полза на човечеството.“

Съществуват учени хора, има и по-учени, и най-учени мъдреци. Та тези, най-учените „проумели“, че трябва да организират събрание, в което да злословят по адрес на Учителя. В неделните беседи „Петимата братя“ на стр. 94, Учителят ни запознава и с такива факти: „Преди няколко дни дойде при мене един приятел и ми казва, че някои учени щели да говорят на събрание против мене, против моето учение. Е, тогава те се заблуждават. Учение на господин Дънов няма. Следователно, ако говорят против учението на Дънов, те са донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е познато. То е Великото Божествено учение за живота. С него аз съм запознат от памтивека.

Всяко учение трябва да се постави на опит. Ще видим какво е казал Христос, какво са казали апостолите, какво светите отци. Ще поставим всяко учение на опит, за да познаем Истината. Христос казва: „Каквото ме е научил Отец ми, туй говоря. От само себе си нищо не говоря.“ Следователно, Той не изнася свое учение. Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата. То носи радост, мир, светлина, То носи всички благородни прояви.“

Тези учени мъдреци, организатори на събрания, Учителят поканил да го слушат, когато говори. Забележете, те не го канят на събранията си, когато ще говорят против Него! Защо ли? – Но да прочетем поканата на Учителя, направена пак там, в „Петимата братя“, но на стр. 116 – „И аз ви казвам: Ако искате, може да дойдете да ме слушате в неделя, десет часа сутринта. Да бъдем свободни и всички да става по вътрешно споразумение, по Любов. Само тогава няма да има недоразумения, разногласия. В мене има една черта, с която се различавам от другите. Аз съм толкова чистосърдечен, че вярвам напълно на хората, а ме лъжат. Виждам, че ме лъжат, но пак не се съмнявам. Но в

мене има друга черта – аз никога не мога да лъжа. Затова ме считат за прост и наивен. Въпреки това, аз никога не мога да излъжа.“

Поканил Учителят учените за слушатели, но на поканата се отзовали и други, които и без покана се натрапвали. Пак в томчето неделни беседи „Петима братя“ на стр. 193, Учителят ги разобличава. – „Мнозина идват отвън да слушат беседите ми с цел да разберат дали не говоря нещо против държавата. Ако съдията не реши делото правилно, това не говори ли против държавата? Ако служителите на държавата не прилагат правилно законите ѝ, това не говори ли против нея? – Значи злото иде отвътре, а не отвън.“

И отново в „Петима братя“ на стр. 227 Учителят прави едно откровение за себе си. Вижте го: – „Някои искат да намерят Христа в мене. Не, Христа ще намерите в Неговото учение. Ако искате да знаете кой съм. Аз ще ви кажа: **АЗ СЪМ БРАТЪТ НА НАЙ-МАЛКИТЕ В ЦАРСТВОТО БОЖИЕ.** Аз, най-малкият, искам да изпълня Божията воля, както Бог е заповядал. Да осветя Неговото Име, както Той ме е осветил. Бог е бил толкова добър към мене, че аз, братът на най-малките, искам да Му се отплатя с всичката си признателност. Искам и вие да последвате моя пример. В някои от вас може да се яви желание да бъдат по-големи от мене, да заемат първото място. Това е съблазън. Христос казва: „Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си.“ И аз не искам повече. Достатъчно ми е това малко място. Аз не бих го заменил с друго.“

И на стр. 233 от същата поредица беседи „Петима братя“, Учителят продължава: „Кажете ни нещо велико - /го запитали/ - Това е най-великото нещо, което може да ви каже братът на най-малките, братът на вашите ангели, които ви водят в правия път. Казвате: Ти си наш

брат. Ако мислите, че съм ваш брат по плът – лъжете се. Ако мислите, че съм ваш брат по дух – прави сте. Ти не ни обичаш. Ако говорите за земна обич, не ви обичам. Ако кажете, че не ви обичам, както ви обичат вашите ангели, лъжете се. Няма човек на Земята, който да обича душите ви, както аз ги обичам. Желая и вие така да обичате човешките души. Ясно ли ви е това? – Аз зная, че днес вашите ангели много ви се радват. Ясно ли ви е това? Аз пожелах да им направя една услуга. Аз съм дошел на Земята да услужа на ангелите и на вас. Като си свърша работата, ще кажете, че съм заминал накъде. Къде ще замина? – Не, никъде няма да замина. Ще отида при Онзи, Който ме е проводил и ще питам: Изпълних ли длъжността, която имах? – Ако има още нещо, което не съм довършил, пак ще дойда, докато най-после ми каже: Добре свърши работата си. Такъв е законът за малкия брат на небето. Да направи това, което Бог иска от него. Ето великото учение, което не сте слушали досега. Това, което сега го чувствате, не сте го изпитвали никога. Защо не сте го чували? – Защото това учение е на малките ангели, които са слезли на Земята да повдигнат човечеството. Казвам: **АКО НЕ ВЪЗПРИЕМАТЕ ТОВА УЧЕНИЕ, РЕЗУЛТАТЪТ НЯМА ДА БЪДЕ ДОБЪР.** Това, което днес говоря, навсякъде го говорят: говори го Бог, казват го ангелите, проповядват го всички техни служители на Земята. Това говори и Христос. Един ден всички ще се срещнем, разбира се, не при такива обстоятелства като днешните. При десет пъти по-добри обстоятелства и то пак на Земята. Моят мир да бъде с вас!“

И след едно такова откровение, при което читателят и слушателят най-малко би трябвало да се просълзят, намерили се такива осмелили се арогантно да мислят и безоч-

ливо да питат: „Мнозина ме питат кой ме храни. Чудни са хората! – Господ ме храни. Ами вас кой ви храни? – Ние сами си изкарваме прехраната. Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е квадратна лъжа. Колко плащате за водата? – Даром ви се дава. Колко плащате за въздуха? – Даром ви се дава. Колко плащате за хляба? – И той се дава даром, само че хората са му турили цена. Голямо изобилие има в Природата. Всичко даром се дава. Съвременните хора са изопачили живота си и постоянно питат кой ме храни. – Господ ме храни! – Той има определен бюджет и за вас и за мен. Също и за малките мушици и насекоми, които са толкова нищожни за вас. В книгата на Бога е определен специален бюджет за прехраната на всяко живо същество.“ – /неделни беседи „Който дойде при мене“, стр. 51, издание София – 2010 г./

Но въпросите не свършват с любопитството за материалните доходи на Учителя. Пак там в неделните беседи „Който дойде при мене“, стр. 81 безцеремонно запитали: – „И хора, живели две хиляди години след Христа се осмеляват да питат вярвам ли в Бога! – Аз живея в Него. Ами в Любовта вярвам ли? – Щом живея в Бога, естествено, че вярвам в Любовта. Още в какво вярваш? – Вярвам в човека. Още? – Вярвам в живата природа. В друго нещо вярваш ли? – Не зная в какво още може да се вярва. – Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Казват, че аз съм хипнотизирвал хората. Чудно нещо! – хипнотизирането е насилие, а аз проповядвам Любовта, която изключва всякакво насилие, всякакъв хипнотизъм. Ако е вярно, че аз хипнотизирам, първо щях да хипнотизирам онези, които говорят против мене каквото си искат. Какво ще говорят за мене? – Аз оставям хората свободни, понеже служа на Любовта.“

Адвокатски питання, на които Учителят отговаря с ирония на стр. 166 от неделните беседи „Който дойде при мене“, а те „стрелят“ като в съдебна зала. – „Мнозина питат отде получавам пари. Някои казват – от Америка, а други – от болшевиците от Русия. В заключение и едните и другите си казват: Ако е за пари и ние можем да проповядваме. Аз пък казвам: Нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и като огладнея, чукна с нея и веднага дойде хлябът. Чукна втори път, дойде една ябълка или круша. После пак чукна и всичко се прибира. Като ожаднея, пак чукна с пръчицата и пред мене се явява чаша с вода. – „От де имаш тази пръчица?“ Аз зная отде е тя. – Къде спиш? – Като се мръкне и дойде време за спане, чукна с пръчицата и леглото се явява. Сутрин чукна пак и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва. Не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигурия. Смисълът на живота не е в осигуряването.“

Журналистите са два вида: почтени професионалисти и непочтени професионалисти. Към която категория искате ги определете тези, за които Учителят говори: – „Мнозина четат вестниците „Факел“, „Пастирско слово“, в които пишат лошо за мене и за новото учение. Свободни са да пишат каквото си искат, но не знаят как да пишат. Който иска да пише нещо против мене, нека дойде да се срещнем лице с лице, да не говори зад гърба ми. Аз ще му отговоря на всички въпроси, които го интересуват. Като ги питат отгде знаят тези неща, те отговарят: Ние сами нищо не знаем, но пишем това, което чуваме от хората. Така постъпват всички хора. Водят се все по лъжливи доноси.“ /неделни беседи „Който дойде при мене“, стр. 229/

Подобни вестникарски писаници ще научим и от неделните беседи „Настанало е царството Божие“ на стр. 192 – „Един ден пътувам с трамвая и един господин ми казва: „Господин Дънов, познавате ли ме?“ – Не ви познавам. По човешки му говоря. – „Много зле пишат вестниците за вас. Защо не ги дадете под съд?“ – Нищо, аз се радвам. „Защо?“ – Радвам се, че за да пишат вестниците зле против мене, говори, че не съм ги подкупил. Благодаря на вестниците, че са честни и почтени, че пишат без пари.“

Учителят слезе на Земята в България, при българите. Затова за тях, за българите има казано на много места в Словото му. Да започнем с неделните беседи „Живият Господ“, издание София – 2010 год., стр. 129 – „Бог е дал на българите проблеми за решаване. И те трябва да ги решат правилно. Тези проблеми не трябва да се ограничават от православието, от евангелизма или от католицизма. Ако православието се меси в задачите на българския народ, какво ще стане с него? – Българският народ може да живее и без православие. Българският народ може да живее и без християнство като сегашното. Но никога не може да живее без Любов. Радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за Любовта и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето да не проникне.“

Решението на проблемите, дадени от Бога на българите, те ще намерят в неделните беседи „Дали може“ – издание 2009 г. на стр. 49 – „Обърнете се към Господа и кажете: Господи, решил съм да приема Словото ти и да се храня с Него. – Аз бих желал да направя един опит с българите. Ако приемат Словото Божие и се откажат от лъжата, от кражбата, от всички отрицателни прояви, ще им се даде такова изобилие, каквото никога не са имали.“

И пак там, но на стр. 500 Учителят продължава: „И аз съм дошъл да помогна на българите, както и да се отнасят с мене, колкото и да ме гонят и преследват, аз съм решил да ги стопля, да им направя такова добро, каквото никой до сега не е правил за тях. След това ще им кажа довиждане.“

Продължаваме темата в неделните беседи „Да възлюбим Господа“ на стр. 37 е записано: „Някои питат: „Какво ще стане с българския народ?“ – Той ще има велико бъдеще. Ще бъде всичко хубаво, само ако този народ вярва в този жив Бог. Всичко, което аз проповядвам **ЩЕ СЕ СБЪДНЕ**. Голямото благо идва за всички, благо, което Господ носи от небето. Това благо иде за бъдеще само ако сега бъдем истински българи.“

А на стр. 66 пак от тази поредица беседи, Той продължава: „Аз бих желал българите да дадат подтик. Нека свещениците да служат на Господа. Ако те се решат да дойдат с мене, да направим един договор, аз ще им дам това учение и ще си замина. Ще отида на друго място, а те нека се ползват от всички печалби. Мен такива не ми трябват.“

И пак там, но на стр. 137 Учителят казва: – „Аз нямам никакъв дълг към българския народ. Ще ме попитате защо съм дошъл тогава? – Дошъл съм да ви попея, да ви повеселя и да ви поговоря, че Господ не е направил света, тъй както вие мислите, че вашите закони са криви и това, което вие правите, не е българщина. Едно време, когато тръгвах от Слънцето, запитах: „Какво да кажа на българите, като отида при тях?“ – „Да им кажеш, че трябва да бъдат честни, умни, добри и справедливи. Ако хората на стомаха живеят така, ще може през нашата артериална система да им изпращаме и нашата енергия. Но ако не живеят така, ние ще затворим крановете и няма да им изпращаме никаква

енергия.“ – Това е, което ми казаха от Слънцето. И аз предам техните думи.“

Отново в същото томче „Да възлюбиш Господа“, но на стр. 279, Учителят съветва: – „Ако приложите това учение, ще опитате думите ми. Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на небето при Господа, ще му разкажа цялата Истина. Ще кажете, че новото учение е секта. НЕ Е СЕКТА, защото изисква от всички да бъдем едновременно и религиозни, и духовни, божествени хора. Да сме готови да се жертваме за Господа. Да бъдем всички добри овце и добри пастири.“

„Ще управлява всички народи“ са неделни беседи – издание София – 2010 год. Там на стр. 23 и 26 е записано: „Мнозина казват: Това учение не е за българите. – Ако българите не приемат това учение, както го слушат, след десетина години ще разберат говорят ли Истината, или не. Архангел Михаил ще им докаже по всички правила дали съм говорил Истината.“ – „Казано е, че ако България приеме Новото Учение, границите ѝ ще се разширят и ще получи всичко, каквото ѝ е нужно. Ако не приеме Божествено учение, нищо няма да ѝ се даде. Такова е политическото положение на България.“

„Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря, и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на Земята, за да я напушам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мене ще дойдат милиони и милиони

същества със своите мечове. /спомнете си откровението на Йоана Богослова/ – Те ще пометат всичко. Няма да остане нито един богат българин в България. Така казва Господ, така казва Небето. Не се лъжете да мислите, че ще има още време. Всички трябва да бъдете честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще им измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Днес всички седят и казват: Нищо лошо няма да стане. Не, никой няма да се избави от Господа. Голяма отговорност пада на духовенството. Всички ще бъдат съдени за престъпленията си по правилата и законите на Бялото Братство. Така говори живият Господ, на когото аз служа. И те ще проверят неговите думи.

А за мене казват, че заблуждавам народа – не, братя, никого не заблуждавам. Вие сте заблудени, а аз говоря Истината. Някои ме съветват да не говоря много, да не ме гонят. Казвам: Ако Христос беше толкова велик, учен, разумен, благороден, та мене ли няма да гонят? – Христос не избегна това, и аз няма а го избегна. Когато говоря Божествената Истина, от нищо не се страхувам. Аз виждам нещата така, както никой не ги вижда. Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото само ако ме слуша. Много хора идат при мене, насочват мисълта си, с цел да ме уловят с нещо и да ме критикуват. Те казват: „Да видим какво ще каже!“ – Нищо не искам да кажа. Аз съм толкова богат вътрешно, че всичко мога да нося. За мене няма мъчности и страдания, които не мога да понасям. От нищо не се страхувам. Мъчението е играчка за мене. Не могат да ме мъчат. Достатъчно е да ритна тези, които ме мъчат, за да идат далече от мене. Само онзи

може да ме мъчи, който е по-силен от мене. Днес никой не може да мъчи Христа, защото Той е милиони пъти по-силен от по-рано. Днес Христос не може да бъде разпнат. Това трябва да знаят всички! – Казват: „Ще го разпнем!“ – Кое ще ми разпнете? Мислите ли, че ако убиете тялото ми, ще ме премахнете? – Аз не живея в тялото си, Тялото ми е маска. Когато изляза от тялото си, аз ставам опасен. Докато съм в тялото си, докато имам собственост, не съм опасен. Изляза ли от тялото си, ставам опасен.

Не мислете, че ви проповядвам някаква религия. Да ме пази Господ от това! – Аз ви проповядвам едно Божествено Учение, върху което се основава бъдещият строй. Това учение се крепи върху разумните закони на Природата. То разглежда въпроса за възпитанието и самовъзпитанието. Отношението на мъжа към жената и на жената към мъжа. Божественото учение не е ново, не го изнасям сега. Аз само правя превод от великата книга на живота.“

И продължаваме на стр. 141 от неделните беседи „Ще управлява всички народи“ – „Питате: Коя е причината за противоречията между българите? Тяхната свещица още не е запалена. Аз съм правил цели единайсет години измервания и изчисления върху главата на българина, но ще ги изнеса, когато дам доклада си за българите. Аз съм правил наблюдения и изучавания върху всички народи и мога да се произнеса за тях. Мога да кажа какъв е българинът, англичанинът, французинът, ако не с абсолютна точност, с разлика една единица от абсолютното. Българинът се нуждае от Божествена светлина.“ – /страницата вече е 152 и от там българите ще научат:/ – „Каза-но е „Горко на онези проповедници и духовници, които работят с пари.“ – Всички ще проверите думите ми, ще разберете право ли говоря. Кажете това на свещениците и

проповедниците. Ако не ме послушат, ще снема всякаква отговорност от себе си. От сега нататък Господ ще им говори. И вие ще говорите на себе си. Няма аз да говоря. Казвам: Ако българите, както и всички останали народи, не приемат новото учение, което сега им се проповядва, никакво бъдеще не ги очаква. Помнете: Всеки дом, който не приеме Новото учение, няма бъдеще. Всеки народ, който не приеме това учение, няма бъдеще. Всички трябва да приемат учението на Любовта, Правдата и Истината, не по форма, но вътрешно. Да заживеят като братя, като чада на един баща.

В София има много проповедници. Можете да отидете да ги слушате. Свободни сте да ходите, дето поискате: на театър, на концерт, на разходка – дето сърцето ви тегли. Ние не туряме преграда на пътя на хората, не ги ограничаваме. Оставяме ги свободни.“

За себе си и за българите Учителят е говорил и в неделните беседи „По образ и подобие“ – издание София – 1998 год., страницата е 548 – „Аз съм дошъл да помогна на българите. Аз нямам никакви интереси, аз нищо не печеля. Не искам нито славата на българите. Искам да им помогна като народ. Понеже мен ми е приятно да служа на Бога, както трябва. Значи, ако те служат на Бога, ще бъдат един добър народ. А ако не служат, нищо няма да станат. Туй да го знаете. Ако не служите на Бога, както трябва, ще си счупите крака. Ако ме слушате и служите на Бога, краката ви ще бъдат здрави, ще бъдете един виден народ. Бог ще ви благослови. Сега да се върнете и да кажете: „Досега така живяхме, но от сега нататък, ще живеем както ти искаш.“ – Сега дали ще ме послушате, ще видим. Досега никой не ме е послушал. Дали ще ме послушате е друг въпрос. Аз съм длъжен да кажа. Ако ме послушате и не се сбъдне, ще

кажете, че не се е сбъднало. Някой път аз зная, като кажа, че не се сбъдне. ОНОВА, КОЕТО СЪМ ПРЕДСКАЗАЛ, НЯМА ИЗКЛЮЧЕНИЕ. Българите, оставям ги свободни, дали ще изпълнят волята Божия. Има едно нещо. ДАЛИ БЪЛГАРИТЕ ЩЕ ИЗПЪЛНЯТ ВОЛЯТА БОЖИЯ, АЗ ГО ЗНАЯ. НО КАКВО ЩЕ СТАНЕ, НЯМА ДА ГО КАЖА. Като стане, ще го видите. Аз искам да ви въведа в Божествения план. Господ иска всички да живеете добре. Защото човек без Божественото в света, той е нищожество. Утре ще изчезне и няма да си намери името.“ —/три страници по-нататък – 551 страница Учителят казва:/: „Бог ви обича и вие трябва да го обичате. Че ви обича Господ, пратил ме е да говоря. Мене ни най-малко не ми е приятно да ви говоря. Казвам: Бог ви е пратил в света и за вас иде голямо благо, ако обичате Бога с всичкото си сърце, ако обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум и всичката си сила.“

И да продължим с казаното от Учителя: — „Цели единадесет години аз съм измервал главата на хората и съм дошел до заключението, че човек е една математическа формула. Всичките му кости, пръсти са известни математически съотношения. Когато в известна част от организма на човека има някакъв дефект, той не е случаен, а във връзка с някое вътрешно негово качество.

Ще ви разкажа един факт, да видите колко повърхностно разсъждават хората. Една вечер един доктор се спречква нещо с жена си, която много обичал, и в гнева си изважда настреща й нож, заплашил я само. Тя се стреснала много и веднага става с нея едно слабо умопомрачение. Започват да говорят всички хора, че тази жена се умопомбъркала от това, че чела книгите на господин Дънов. НЕ, причината за нейното умопомрачение е ножът на мъжа й.

Аз казвам на онези, които се побъркват от моето учение: нека дойдат при мен, аз ще ги излекувам. Ако има някой от вас, на когото съм направил пакост, ще му запластя десетократно. На всички, които са пострадали от моето учение, ще заплатя по всички правила, които зная. И като ги излекувам, ще им кажа: „Понеже се разболяхте от моето учение, сега стойте далеч от мене.“

Ако се разболеят втори път, вече не отговарям. Така говори Духът. Защо постъпвам така? – Защото не искам българите да обиждат Духа, който живее в мене! – /неделни беседи „Да възлюбиш Господа“, издание София – 2009 г., стр. 345/

Между учениците от школата се намерили едни, които го одумвали. Ето как: – „Понеже няколко пъти излизах на Витоша, някои казват: „Учителят, когато ще има бомбардировка, бяга в планината.“ – В моето отсъствие не е имало досега бомбардировка, а в моето присъствие е имало бомбардировка. Где е логиката тогава? – Защото онези не търсят вас, търсят мене да бомбардират. Вие сте чудни. Разбойниците не търсят хора, но търсят богатите. Ако вие разбирате, мене като ме оберат, на сухо ще се намерите. Като не съм обран, тогава има да се ползвате.“ – /утринни слова, държани през 1943 – 1944 год. – „Новото начало“, стр. 119 – издание София – 2007 год./

Други ученици пък се оплакали от липса на обич, което намираме на стр. 508 – лекции на общия окултен клас „Новата мисъл“ – издание София – 2008 г. „Понякога вие говорите: „Мене Учителят не ме обича.“ – Аз съм длъжен да ви обичам. Защо? – Защото съм от развитите хора. Ако не ви обичам, аз ще ви причиня най-голямата пакост. Това, което вие си говорите, аз го разбирам, но то е само ваше вътрешно понятие, което трябва да отговаря на действителността.“

Имало и такива слушатели, които допусkali мисълта да заблудят Учителя. На стр. 156 от неделните беседи „Живият Господ“ – издание София – 2010 год. четем: – „Казвате: Да омотаеи някак Учителя – Как ще ме омотаете? Преди всичко, аз не съм всякога в тялото си. Някога дохождам в събранието, и вие си мислите, че съм при вас. Аз не съм между вас; аз съм извън времето и пространството. Само тялото ми е при вас. Вие виждали ли сте ме? Познавате ли ме?

Ще кажете, че съм проповядвал нещо. Нищо особено не съм казвал. Когато кажа нещо, светът ще се оправи. Засега само ви забавлявам. Днес около мене се повдига цял въпрос. Искат да противодействат на моето учение. Ето какво ще ви кажа: Когато Божественото учение се приложи, навсякъде ще се яви огън от трийсет и пет милиона градуса. Всичко ще изчезне – свещеници, владици, манастири, царе, майка и бащи – всичко около вас ще се стопи и ще се създаде нов свят. Тогава всички ще кажете: Благодарим ти, Господи, че ни освободи от всички заблуждения. Можем да живеем вече по братски. Какво по-голямо благо от това? – Да може всеки свободно да живее и да се развива.

Казвам: Огън иде в света! – От двайсет години вече говоря на българските държавници да не прилагат насилието. Да бъдат искрени един към друг; да се обичат като братя. Едно време се оплаквахте от турците, от гърците, от сърбите. Сега от кого се оплаквате? – Всички сте българи. Няма основание да се оплаквате. Значи турчинът, гъркът, сърбинът са още в България, не са си заминали.“

В неделните беседи „Дали може“, издание София – 2009 г. на стр. 68 Учителят казва: – „Защо трябва да слезе висшето съзнание? – За да се прояви Бог. Ще ме запитате

отде зная това? – Аз превеждам това, което чувам да се говори горе. Не говоря по своя инициатива измислени от мене неща. Много нещо чувам, но не мога всичко да преведа. Езикът на съвременните хора е лишен от пластичност и музикалност, необходими качества за предаване на Божествените мисли. За да приемете мислите на възвишените същества, на ангелите, трябва да живеете в абсолютна чистота и святост. С други думи, трябва да живеете в света на Любовта.“

„Помнете: Всичко, което ви говоря сега, влиза в живота. Никой не може да се освободи от влиянието на моите думи. Те ще произведат своя ефект най-много след хиляда години. Казвам: Моята мисъл, като подразбирам новата мисъл, т.е., мисълта на живия Бог, с когото съм свързан. Както Бог мисли, така мисля и аз. Каквото Той пожелае да направи, това върша аз. – /стр. 271 от неделни беседи „Да възлюбиш Господа“/.

„Великите условия на живота“ са неделни беседи – издание София – 2009 г. там, на стр. 166 Учителят казва: „Когато Тит е превземал Йерусалим, шейсет хиляди евреи били разпънати на кръст. По този начин трябвало евреите да докажат, че Христовото учение не е право. Днес и българското духовенство, заедно с учени и философи, казват, че учението, което проповядвам, не е вярно. Нека знаят, че и с тях ще стане същото, както и с евреите. И те ще бъдат повикани отгоре, да дадат доклад, в който да изложат мнението си. Ще ми възразят, че и мене ще викнат горе. И мене ще викат, но и те ще дойдат. Едно време евреите обраха Христа, разпънаха го. Но днес това не се позволява. Днес никой не може да обере и разпъне Христа. Всеки, който проповядва Божественото учение, е неуязвим.“

Като продължение на казаното тук звучат и думите на стр. 171 от беседите със същото заглавие „Великите условия на живота“ – „Светът се нуждае от истински учени, музиканти, художници, които да разбират Истината и да я прилагат. Навсякъде има такива хора. И в България ги има, но няма още условия за тяхното проявление.

Народите още не могат да почитат своите даровити хора. Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене са повдигали обществото, както и духовенството, но не можах да ме опозорят. Защо? – Аз съм дълбоко море, който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, ще дойде наводнение, което ще завлече бента, и водата ще залее цялата местност.“

Невежите хора, които не могат да предвидят такива „наводнения“, злословят: – „Сега като ме срещат хората казват: „Този еретик, този изедник, който носи новото учение.“ – Казвам: Гответе се, всички християни ще бъдат повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: „Какво чакахте до сега, че от две хиляди години не сте приложили моето учение.“ / „Ще управлява всички народи“, стр. 106/.

С неясни въпросителни гласно и мислено излизат много хора. За тях Учителят в неделни беседи „Новият човек“ – издание 2002 год. на стр. 317 разяснява: – „Сега мнозина питат: Кой е този, който говори там? – Не е въпрос какво съм аз. Аз съм човек, у когото Правдата живее в сърцето, Истината – в ума, а светостта образува връзката между тях. Защо? – Защото великият закон на Бога е такъв и аз съм се подчинил да изпълня Неговата воля. И аз се радвам в изпълнението на този закон. Казвам и на вас:

Вие ще ме познаете кой съм, но как и кога? – Когато във вашето сърце влезе Правдата, във вашия ум – Истината, а светостта служи като съединителна нишка. При сегашните условия, никога няма да ме разберете, кой съм и какъв съм. Значи, това, което е в мен, може да го разберете само тогава, когато то влезе във вас.“

И пак в неделни беседи „Новия човек“, но на стр. 322 четем: – „Това, което аз ви говоря, не е съгласно с църквата. Ако ви говоря според църквата, аз съм вагабонтин. Моето учение е съгласно с Бога. Това учение трябва да бъде абсолютно съгласно с Божия закон, да няма никакво изключение, а не да се съгласява с никакви църкви и с никакви събори. Учението на всички църкви и събори трябва да се съгласява с Божия закон. Не са ли съгласни с Божия закон, те са от лукаваго. И онези, които искат да ме осъдят, нека ме осъдят, но бих ги запитал: „Правдата в сърцата ли ви е, Истината в умовете ви ли е, святостта във волята ви ли е?“ – Ако нямат тези неща, не могат да ме осъдят. Някоя църква ще ме съди. Питам този народ: Истината живее ли в ума на този народ? – Не. Тогава и той не може да ме съди.

Аз приемам съдба, приемам да ме съдят само праведни, само истинните хора, у които святостта живее. Такива хора, каквато съдба да ми отсъдят, приемам я. И най-последният човек от някоя църква, най-последният човек от някой народ, ако живее с Правда и Истина и святост и ме осъди, аз приемам присъдата му. Не е ли такъв човек, и цар да е, няма да дам нито косъм от брадата си.“

Остави ли наследство Учителят на учениците и на българския народ? – Ето неговите думи в беседите Сила и Живот – IV серия – „Братя и сестри на Христа“ – София – 2000 год., стр. 186 – „Ако аз имах 4-5 милиарда лева, бих

обърнал всички в цяла София да станат мои последователи. Пет милиарда да имам и да кажа: „Петстотин лева ще ти дам на месеца.“ – на вестникарите – всички най-хубаво ще пишат, ще кажат: „Като господин Дънов човек няма, човек и половина е.“ Защо? – „Пет милиарда лева дава, в него сърце има, като него човек няма.“ – Но жалко е, че толкова пари нямам. Па и да имам, няма да ви ги дам. Колкото пари имам, аз съм ги вдигнал за други. За българите не мисля да дам и петаче. Единственото наследство, което ще им оставя, е: „Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява.“ И следователно, който разбира, само той ще се ползва. Аз ви говоря за неща много важни, велики.“

Нека продължим за Словото и тези, които желаят да го изучават. На стр. 169 от неделни беседи „Поучаваше ги“ Учителят ни казва: – „Аз говоря едно велико учение. Туй учение днес можете да го проверите. Аз съм го проверил. С мене заедно са го проверили и други. И вие всеки ден можете да го проверите. В мене няма какво да се съмнявате. Чудни са хората! – Аз не съм взел днес никого насила да му казвам: „Ти ще вярваш!“ – Не, оставил съм всеки свободен, ако иска да следва. Казал ли съм някому: „Не, тук ще подпишеш!“ Ако обичате, абсолютно свободни сте. Искам и аз да бъда свободен.“

Да се рекламира ли науката на Бога, Словото Му? – На стр. 223 от неделните беседи „Двата природни метода“, том първо – издание 2010 год. ще намерим отговора! – „Много сестри има, които са тръгнали тъй, да се препоръчват за светици. Туй няма нищо общо с моето учение. Ако си Магдалина, дръж го за себе си вътре. Ако си Йоан Кръстител, мълчи си. Ще тръгнат за мене да говорят: Христос съм бил? – Дръж го за себе си! – Аз не съм дал

право никому да говори за мене. Аз съм това, което съм, ти си това, което си. Тъй седи великата философия.

Всеки един човек нека си мисли, каквото си иска. Аз съм за свободата на мисълта, но оставете и мене свободен. Аз не се нуждая от реклами и съм в състояние себе си да рекламирам. Ще запаля своята свещ и ще кажа: Приятелю, на моята свещ можеш ли да четеш? – Ако искам, аз мога да лекувам. Ще науча хората на едно изкуство, но трябва да разбирате от химия и физика. Аз съм един пътник. Посетих вашата страна, няма какво да ви оставя, затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие.“

В том втори от неделните беседи „Двата природни метода“, стр. 144, Учителят иска от учениците: – „Сега, аз съм между вас. Една заслуга искам от вас да ми отдадете и тя е следната: като се върна при Господа, да мога да му кажа: Господи, аз научих хората как трябва да прощават. Не само, че ги научих да прощават тъй, както се следва, но им дадох един пример и по форма и по същество. Сега вече, Господи, можеш да слезеш на Земята. Те научиха туй изкуство. Че научиха туй изкуство, ще познаеш по това, че втори път, като слезеш на Земята, няма да те разпънат.“

Какво е казал на Господа Учителят, ние не знаем, но трябва да сме сигурни, че ще го каже, ако сме достигнали това ниво да прощаваме, за което ни учеше в науката си.

Не са липсвали и питання към Учителя за отношението му към институцията „Държава“. Въпросът не е изненадващ. Той е сходен с въпроса, зададен на Христос преди две хилядолетия от фарисеите: - „Да плащаме ли данък на кесаря?“ – Матирацията на лицемерите не сполучил. Отговорът бил уникален и не бил предвиден от мъдреците на Каифа, затова напуснали полесражението мълчаливо.

Сега две хиляди години след това събитие, други представители на жреците с черни одежди задават въпроса за държавата. Те вече използват езика на дипломатията. Виждайки тяхната непочтеност, Учителят възкликва: „Чуден въпрос“. В отговора Му се вижда как той им партнира в езиково отношение. Но да видим събитието, отразено в неделните беседи „Който дойде при мене“, издание София – 2010 год. на стр. 102 – „Мнозина ме питат как гледам на държавата. Чуден въпрос! – Представете си, че пътувам с параход, несполучливо направен. Заедно с мене пътуват около хиляда души. Повдига се буря. Параходът се люлее. Всеки момент може да потъне. Ние сме всред морето. Какво ще прави? – Единственото нещо, което можем да направим е да се молим на Бога да стигнем благополучно до брега. Щом се видя въвн от опасността, ще кажа: На такъв параход втори път не се качвам. И на сегашните народи казвам същото. И вие се намирате в такива несигурни параходи. Молете се да излезете благополучно на брега. Втори път не влизайте в такива параходи. Има една държава в света, която се налага на всички. Тя се управлява по три велики закона: по закона на Божествената Любов, по закона на Божествената Мъдрост и по закона на Божествената Истина. От тези закони произхождат други два: законът на Правдата и законът на Добродетелта. Това е кодексът на тази единствена държава. По него тя се управлява.“

Конституцията на България казва, че държавата се управлява от избраници на народа, наречени „народни представители. Те си имат сграда, в която влизат, за да управляват народа /пък и да похапнат по някое кюфте и да сръбнат по едно кафе/. Сградата се нарича „Народно събрание“. На входа му има надпис: „Съединението прави силата.“ А Учителят казва в една беседа: „Ако управниците на Бълга-

рия искат на българите да им върви живота благополучно, трябва да променят този девиз, изписан на сградата за управление. “Какъв трябва да бъде този надпис? – Учителят казва: „ЛЮБОВТА ПРАВИ СЪЕДИНЕНИЕТО, А СЪЕДИНЕНИЕТО ПРАВИ СИЛАТА“ – Е, драги управляващи, издадох ви една тайна. Ако сте мъдри /в което се съмнявам/, използвайте я безплатно.

Какво са мислили представителите на adeptите с черни одежди за Учителя, ние не знаем. Но от думите Му виждаме, че мислите им не са били възходящи. Затова Той казва на стр. 382 от неделните беседи, озаглавени „Заведоха Исуса“ от VIII серия Сила и Живот следното: – „Може да мислите за мене каквото искате, но казвам ви: Аз разбирам съзнанието на растенията, аз разбирам съзнанието на кристалите, аз разбирам съзнанието на животните, на всички риби, на всички птици и най-после разбирам съзнанието на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизират по особен начин. Има един велик закон, който ги хармонизира. Външно между хората и животните има една допирна точка, една допирна точка, но вътрешно има три допирни точки.“

Представителите на онова министерство, намиращо се на ул. „Шести септември“ до църквата Свети седмочисленици в София са смятали за свое задължение да следят действията на Учителя. Разбира се, тогава не са имали СРС-та, методите им са били съвсем груби. То грубостите и сега ги има. Виждайки техните излишни постъпки, Учителят казва: – „Светлината, в която аз живея, е толкоз голяма, че всички неща се виждат. – Някой върви подир мене и гледа какво аз правя. Казвам: Не е само това, има и други работи, които той не подозира. Той даже не подозира, че на мене ми е неприятно, че върви подире ми. И той ме сле-

ди. Във време на войната, една вечер се връщам, вървя по пътя и един детектив, видя ме, тъй с брадата и той мисли, че съм затворник, който изскача от затвора, върви, дойде при мене. – „Моля – казва – приятно ми е, че ви срещнах.“ – Пипа ми брадата, да не би да е изкуствена. Мисли, че някой от затвора е излязъл. После казва: „Извинете, господине.“ Казвам му: „Съжалявам, че нищо няма да спечелиш. От кога сте започнали тоя занаят? Ти си попаднал на човек, аз съм в затвора, но ти си два пъти в затвора.“

Туй го казах като пример. Втори път казвам, няма да се излагам, да искат да ми бутат брадата.

Във време на войната забранено е от 12 часа да се ходи през нощта. Аз излизам от един дом късно. Домакинът казва: – „Да дойда да те изпратя?“ – Но аз тръгвам сам. Ето, при мене идва едно черно куче. Върви след мене. Срещат ме стражари. То изтича, завърти се около стражаря и той си мисли, че аз съм някой инспектор. Дойде кучето до друг пост, пак се завърти. Доведе ме го къщи. И туй куче беше като ескорт. Казвам: „Много ти благодаря.“ Какво ще кажете за туй? – Аз разбирам закона. В дадения случай, туй куче разбрало, че съчетание има, понеже туй куче ме придружаваше. – /неделни беседи „Най-голям в царството небесно“ – издание София 1999 г. на стр. 468/.

Какво още ни известява Учителят за себе си? – : „Аз не дойдох да основавам православна църква, нито еврейска, нито евангелска, нито будистка. Аз идвам да оповестя една нова епоха, която иде сега в света. Казвам: Иде денят на тази епоха. Иде свободата на новата епоха. И без да говоря, тази епоха пак ще дойде.“ /неделни беседи „Път на зазоряване“, стр. 464.

До тук представихме какво е казал Учителят за себе си в Словото. Нека се върнем сега в мястото, където Той

е казал и нещо за своето „такси“, наречено Петър Дънов, както сам се изразява за тялото си в беседите.

Нека започнем от неделните беседи – „Приготовленията на сърцето“, издание София – 1999 г., стр. 236 – „Тук десетки години, откак съм дошъл в България, искат да им кажа кога съм роден, на колко години съм, баща ми, майка ми. Казвам: Може да говорите за моето такси. Това е направено. Но годините на таксито не са мои години. Аз съм въвн от годините на своето такси. Никой не може да ме окошари в някое такси, да каже, че тук трябва да бъдеш. Христа след възкресението защо не можаха да го познаят? – После, като ги благослови, тогава го познаха. Значи вътрешното познание не е външно опознаване. Кой познава човека? – Интересно е следното: колко пъти мене са ме фотографирали тука, аз всякога виждам в своята физиономия един крайно груб човек. Не съм аз. Този образ, който нося, той е на окръжаващата среда, в която живея. Тя се отразява. Те фотографират средата. Виждам черти, по физиономически се очертава един образ и по този образ се мъчат да ме фотографират. Но туй – Божественото не може да се фотографира. Трептенията не се поддават, Божественото не се лови. То има силни трептения. Аз имам тук един образ и сам не го познавам. И тъй, да го срещна ще питам: „Кой е този човек.“

Учителят не е обичал да го фотографират по много причини. Ето какво Той споделя в сборните беседи „Възможности на щастието“ – издание – 2007 г., стр. 89 – „Онзи ден вървя и един ме фотографира. Мене не ми е приятно да ме фотографират. Тъкмо си се спрял; изплезил си езика – и той фотографира. Или тъкмо се чешеш по главата, и той те фотографира. Казва: Особена поза имал Учителят, да го фотографирам.“ – Пък той хич не пита, а фотогра-

фира. След това мене ме смущава, защото когато река да ме фотографират, всякога ще намерят един, който не съм аз. Онова, което нося, аз го крия в себе си. Никой не може да го фотографира. Има нещо, което привидно е така. По някой път аз се смея, като казват: – „Това е Учителят!“

Това са вижданията на Учителя за фотографията. Знам, и е необходимо да отбележа, че когато Учителят искал да се направи някаква фотография, в която да има и неговия образ, е поръчвал да викат един от учениците му, любител фотограф, а по професия учител, Това е Пеню Ганев.

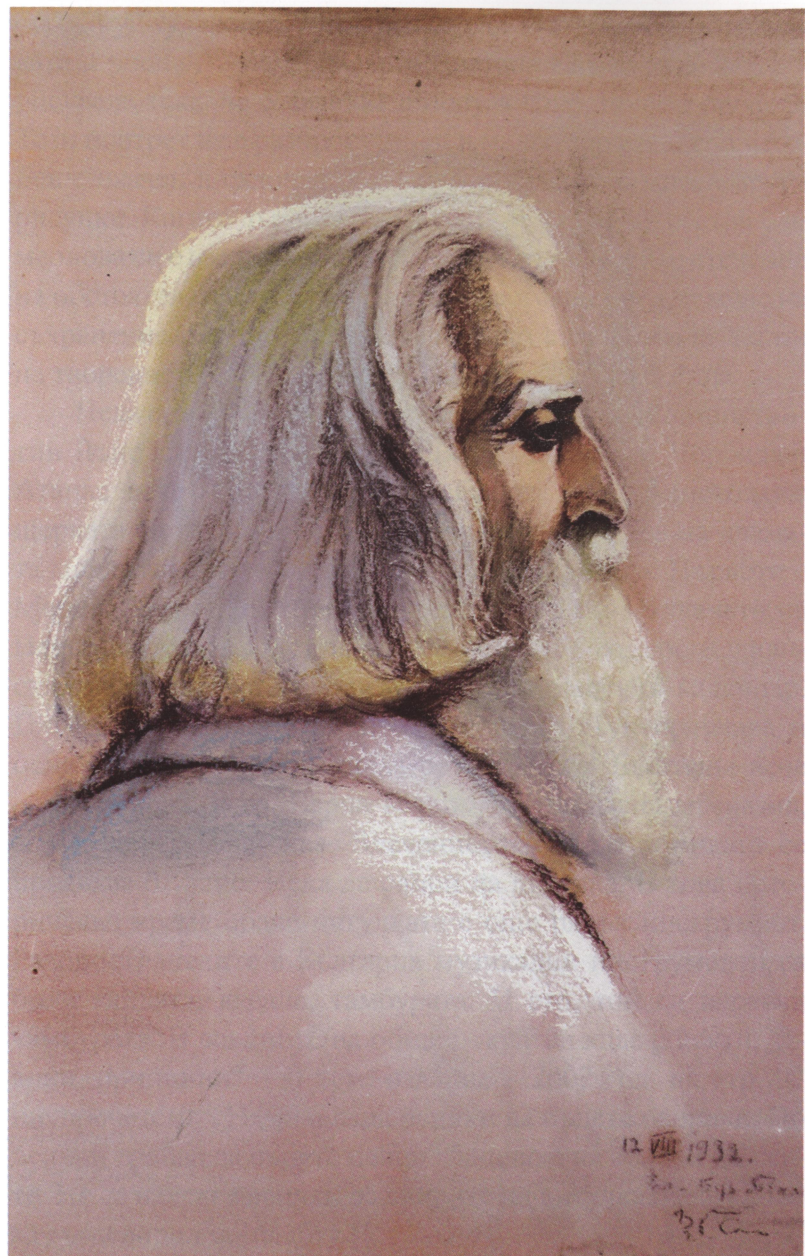
И като говорим за изображенията на образите върху хартия, не трябва да пропуснем да кажем, че Учителят е пожелал да го нарисуват с цветни бои. Избрал си художник. Това е ученичката на Словото Му Цветка Щилянова. По стечение на обстоятелствата имах лични контакти с нея по повод да се нарисува копие на цветната картина – „пентаграма“. И тя го направи. Тогава имах възможността да чуя от нея как Учителят се подготвял за сеансите при рисуването. Как е нагласявал внимателно шала, който се вижда на портрета. Сестра Щилянова е забелязала и как Учителят слиза по стълбите от стаята, в която е живеел на „Изгрева“. Всичко ѝ е правело впечатление, ставало по време на това историческо събитие. Тя го разказваше с голямо възмущение. Че малко ли е това, да те покани Учителят да му направиш портрет, който остава за вечни времена. Този портрет е прерисуван няколко пъти от авторката за нуждите на братствата в провинцията. Кой е оригиналът и къде е, не знам.

Този портрет е фотографиран в цветно изпълнение и разпространен в различни формати из ценителите на Словото. – Долу, в дясната страна на портрета сестра Щилянова е отбелязала датата на събитието: София, 14 февруари 1934 год.

Друг художник, който е рисувал Учителя, е художничката и ученичка на Словото – Цветана Симеонова. Тя го е рисувала така, че Учителят е полу в гръб, полу в профил. Този портрет не е разпространен и малко хора знаят за него. Беше окачен в салона на „Изгрева“, заедно с много други рисунки. Когато държавата разруши този салон, сестра Симеонова си е взела този портрет, за да го запази. По стечение на обстоятелствата, оригиналът понастоящем е при мене на съхранение. Сестра Симеонова също е отбелязала датата на творението си: – 12 август 1932 год., Ел бур – Рила.

Нека се върнем във времето, когато господин Константин Дъновски се завръща във Варна от Солун. Чорбаджи Атанас вече го е харесал за зет. Следва задомяването му с шерката на чорбаджията – Добра. От този съюз на двамата млади на този свят пристигат три същества. Първото е Мария. Второто е Атанас и третото е Петър. Идването на Петър на този свят става на 29 юни 1864 год. по Юлианския календар, на 11 юли – по Григорианския календар. Географското място е село Николаевка. Тук получава и основното си образование. През 1878 год. България вече е освободена. В гр. Варна вече има петокласна гимназия, която Петър завършва. Влечението му към музиката се проявява от рано. Исква да свири на цигулка. В това историческо време обаче цигулката е още рядък инструмент. Разпространените в България музикални инструменти са били гайдата, кавала, тамбурата. И ето, той си харесал тамбурата. В лекциите на общия окултен клас „Факти, закони, принципи“ – II том, издание – 2002 год. на стр. 97 ще прочетем: „Няма нужда всички да бъдете свирачи. Но всички трябва да бъдете певци. Дадено е на всички да пее-те. Не се изисква всички да свирите на цигулка. Най-първо аз съм свирил на тамбура.“

По-късно вече идва цигулката, когато е вече ученик във Варненската гимназия. В лекциите, който ги изучава, ще срещне спомени на Учителя от това време и конкретно за учителя по музика. Ето нещо казано в лекциите на общия окултен клас „Новата мисъл“ – издание София – 2008 год., стр. 352. „Едно време, когато започнах да свиря на цигулка, всички ми казваха: „Цигулар къща не храни“ – Въпреки това, аз продължавах да свиря. Първият ми учител беше добър, даде ми основните правила на цигулката. Вторият ми учител беше чех. Гениален музикант. Той се вдъхновяваше от музиката. Аз го слушах с удоволствие, когато свиреше. Близките ми ме питаха какво ще постигна, като се науча да свиря. Музиката не е най-необходимото нещо в живота. Не е най-необходимото, но е много важно нещо. Тя върви паралелно с живота. От 25 години аз се занимавам с въпроса за отношението на музиката към човешката душа. Какво възпитателно действие има тя върху човека. Дойдох до заключението, че човек не може да свърши работата си, както трябва, ако не е музикален. Музикалното чувство в човека е проводник и трансформатор на силите на Природата. Колкото пъти съм се натъквал на мъчнотии и трудности, всякога съм се допитвал до цигулката, какво трябва да правя, за да ги разреши правилно. Човек среща мъчни задачи в живота си, които трябва да реши. В помощ му иде музиката. Тя прави чудеса.“

В лекциите на общия окултен клас „Грите свещи“ – издание – 2008 год., стр. 257 научаваме как му предавал уроците учителят по музика във Варненската гимназия: – „Когато започнах да свиря, всички около мене не искаха да свиря. Казах: „Цигулката е циганска работа“. – Ще си губя времето, казах. Като започнах да свиря, не бях вискателен, с години чаках. Не исках видни професори. И да

искаха, нямаше ги. Едва срещнах един чех – музикант с много добре развито ухо, отлична музикална памет. Той, като отидох при него, не ми предаваше да свиря. Седна на стола – той ми свиреше, аз му благодаря. От него се научих. Аз бях публиката, той ми свири. На другите ученици предаваше уроци, гледа да ги изпрати по-скоро. Аз като ида, седна, той вземе цигулката и започне да свири. Благодарение на неговия начин на свирене, аз се научих. Аз го гледах как свири. Добър пример ми даде.“

Какво още ни казва Учителят за музиката от онова време, ще намерим в беседите утринни слова – „Новото начало“ – издание София – 2007 год., стр.64. „В ранните години, когато се занимавах с музика, слушах видни музиканти, които свирят. Вътрешно тогава разбирах музиката, но технически не разбирах. Виждах някъде – цигуларят свири много хубаво, виждах, че някъде му липсва нещо. Къде е – не го знаях. Искях да знам. Като започнах да свиря, разбрах къде е мъчнотията в свиренето. Някой път, като взема инструмента да свиря, още като тегля лъка, нещо ме дразни. Къде е, не го знам. Някой път още като взема лъка, нещо хубаво има. Разбрах, че има музикално време. Някой път е музикално времето. Сега всичко е да знаеш кога е музикалното време, всичко може да направиш.“

През 1883 год. Петър Дънов завършва гимназията във Варна. Сега, къде по нататък? – Тук влияние оказва семейството на майка му. Чорбаджи Юргашеви са евангелисти. Затова решават, че трябва да учи в протестантското американско богословско училище в гр. Свищав. Така и става.

Завършва това училище през декември 1886 г. През учебните години в това училище се проявява и като музикант. Спомени от това училище ще намерим в Словото на

Учителя, където той разказва за случки с негови съученици и учители.

След завършване на евангелското училище животът на Петър Дънов продължава в Русенското село Хотанца. Тук учителства в местното училище до 1888 год. Учи децата на четмо и писмо, но не забравя да ги занимава и с музика. Песента „За небесния цар“ е съчинена именно тук и текстово, и музикално.

Месецът е август, а годината е 1888, когато Петър Дънов пристига в Америка. Записва се да учи теология в щата Медисън. В края на 1890 год. завършва този образователен курс. А от 1891 год. е студент в Бостънския университет. През лятото на 1893 год. завършва образованието си там със защита на дисертация, чиято тема е „Наука и възпитание“. Тази дисертация е отпечатана в България през 1896 год. като книжка със същото заглавие. През учебната 1893 – 1894 год. Петър Дънов е отново студент, но вече по медицина. И това образование приключва успешно. След седемгодишно учение в Америка следва завръщане в България. През 1898 год. изнася беседата „Призвание към народа ми български синове на семейството славянско“. Слушатели са членове на дружество „Милосърдие“ от гр. Варна.

Ето, че идва периода на проучване на българите. Той трае цели единадесет години. Прави френологични изследвания на главите български. Много от тези проучвания са изнесени в лекциите и беседите на Учителя. Заключениеето му е, че българинът е сатурнов тип. Следователно науката, която ще му предава през следващия период от време, ще възприема бавно, с много съмнения и негативизъм, но веднъж приел я, тя ще бъде като кана на върху която ще гради по-нататък зданието на живота.

И наистина българинът го е проучвал със съмнение. И сега продължава това проучване. Дано не си изгуби времето само в проучвания. На стр. 175 от лекциите на общия окултен клас „Новата мисъл“ – издание 2008г. Учителят ни потвърждава това. – „Срещна някой, погледне ме от главата до петите. Какво ще ме измерва? Сто шейсет и пет сантиметра съм висок. Не съм планина. Нито съм Витоша, нито Мусала, нито Хималаите. Разбирам една висока планина Хималаите, а един човек сто шейсет и пет сантиметра висок или 170 сантиметра, или най-високия човек – 2 метра.“

И какво прави българинът – проучва и опитва китайските манджи и лечения. Прави упражненията на йогите от Индия. Приема лечението на японците, които си имат и болница в България и изучава техните бойни изкуства. Тибетските методи, Узбекистанските методи, че и предсказанията на майте иска да провери за идването на края на света. Нека проверява. Истината е, че идва краят на старата епоха, а заедно е този край започва началото на новия начин на живот. А кой е този нов начин? – Той е даден в Словото, в науката, която ни предаде пратеника на Бога – Учителя Беинса Дуно. Нея българите трябва да изучават и прилагат, защото тая наука ще ги въведе в идващата вече нова епоха на Водолея!

Има един анекдот, в който се разказва как постъпва българинът. Ето как: Един евреин, един арменец и един българин направили някаква пакост. Наказанието било: или да изядат по един чувал сол, или да понесат ударите на сто тояги бой, или да платят по сто жълтици. Евреинът веднага казал: „Аз плащам“ и платил. Арменецът се позамислил, но постъпил като евреина и казал „И аз плащам“. Българинът не мислил никак и веднага казал: „Ще изям

чувала със сол“ – Дали му го. Изял половината сол и се отказал. Тогава поискал да му ударят стоте тояги бой. Започнали да го налагат. Изтърпял до петдесетте тояги. Не могъл повече и казал : „Плащам“ и платил стоте жълтици. Та той, българинът, и сол ял, и бой ял, и накрая си платил. Затова сега опитва всички науки: и от запад, и от изток, и от север, и от юг и накрая ще почне да изучава тая Божествена наука.

Има една беседа, озаглавена „Израил и Българин“, намира се в неделните беседи „Божествен и човешки свят“. Там Учителят тълкува какво значи българин и израил. – Израил значи изпъден из рая, а българин значи, че сега влиза в рая, но как? – Насила с бой. Който иска нека наблюдава така ли е. Но Учителят казва на упорития българин в „Призванието към българския народ“, че три неща му е приготвил: глад, мор и разорение. И всеки българин ще провери тези думи.

Какво искат българите? – Бог ги е избрал да научат тая наука, да я приложат и така да положат основите за идването на шестата раса тук, на Земята. А те какво правят? – Всичко друго, но не и това. Господ ги е избрал да бъдат водачи, а те дърпат към последното място.

Учителят илюстрира това със следния пример, който ще намерим в неделни беседи „Живия господ“ на стр. 137 – „Ще завърша беседата си с един пример от българския живот. Един българин през време на освобождението се учел в Америка. След освобождението България имала нужда от образовани държавници. Затова той решил да се върне в отечеството си, да заеме някой висок пост. Той се явил пред тогавашния княз Батенберг. Князът го изслушал и попитал: „Каква служба искате?“ – „Искам да бъда инспектор по просветата.“ „Явете се тогава при министъра

по просветата, той ще ви назначи на тая длъжност.” Така постъпват всички хора. Искат да бъдат инспектори. Не, като се явите пред Господа, искайте да ви назначи пръв министър, а не инспектор!“

Затова, драги българи, изучавайте тая наука, за да станете първи министри, а не инспектори. Господ иска това от вас!

От беседите научихме колко е висок Учителя. Сега да научим още нещо: „Ако аз не разбирах законите, с тази ръка отдавна да съм заминал от този свят. Ред поколения са работили върху тази ръка. Аз познавам силата в моята ръка. Погледна първия пръст, втория, третия, четвъртия, погледна нокътя, меря го. Навсякъде намирам българи. Там е написано вътре какво ще бъде в бъдеще. Вие може да знаете тези неща, но ще ги знаете кога? – Това не е нещо, което може да се каже. Изисква се специфична светлина.“ – „Новата мисъл“ – общ окултен клас издание София – 2008 г. стр. 547/

От текста се вижда, че освен знанията, които е имал Учителя, за да бъде тялото му в изправност, за неговото създаване той е ползвал „материалите, които му е предоставял българския народ. – /навсякъде намирам българина/ – Да, Учителя се роди в България, но не е българин. За Христос Той казва: „Христос се роди между евреите, но не беше евреин.“

Далеч преди да дойде времето, когато Учителят ще приключи задачата си в България, Той каза на учениците и на българският народ следното: „Един ден българите ще познаят, че аз съм бил един голям приятел. Но когато аз си замина, НЕ ИСКАМ НИКАКВИ ПАМЕТНИЦИ. И ако ми направите, ще ги разруша. Любов иска Бог. Да се обичат всички като братя и сестри. Това са паметниците на

бъдещето. В главата на всеки свещеник, на всеки проповедник, учител, майка, това трябва да се втълпи! Братство и сестринство трябва в света! Но казвам: Моите думи са Божествени, те не са мои думи. Какво Господ мисли да направи за в бъдеще, те ще познаят!“ – Сила и живот – IV серия неделни беседи „Братя и сестри на Христа“ – издание София – 2000 г. стр. 217/

Тези ученици на това Слово, на които Учителят каза, че не иска паметници, когато напусне този свят, какво ще стане? – На стр. 264 от лекцията на общия окултен клас „Истинската реалност“ – издание 2008 г. четем: – „Казвате, един ден, като замине нашият Учител, какво ще стане с нас? Какво ще правим? – Знаеш ли какво мяза това? – Аз, докато съм на Земята, вие сте в кораб. Корабът върви без съмнение. Като замине нашият Учител какво ще стане с нас? – значи, когато нашият кораб започне да потъва, какво ще правите? Пояси ще имате. Идеята не е съпоставена. Онзи капитан, той не може посред морето да напусне кораба. Той ще изведе кораба на пристанището. Казвате: Като замине Учителят, какво ще стане с нас? – като замине нашият Учител, ще става това, което е било, когато Той е бил.“

И още на стр. 742 от лекциите на общия окултен клас „Събуди се“ – издание 2005 год. Учителят казва: „Често ви питат: „Като умре Учителят ви кой ще го замести? – Това е неразбиране на нещата. Никой не може да ме замести, и вас никой не може да замести. Като умра, ще бъда като Бога. Нищо повече!“ – е казал Учителя много ясно!

Настъпи времето 27 декември 1944 год. Учителят Беинса Дуно напусна тялото, с което си е служил осемдесет години. Преди две хиляди години имаше един Йосиф от Ариматея, който се погрижи за тялото на Христос. Сега

две хилядолетия след това Йосиф Ариматеевци бяха повече от един. Ученици на тая наука се справиха с тая задача. Тялото е положено в една от градините на „Изгрева“.

За да стане това, е било необходимо разрешението на тогава управляващите. Те не са се решили да дадат съгласието си. Наложило се да питат водача на тогавашната партия – Георги Димитров. Тук, в скоби трябва да отбележим, че Учителят и Георги Димитров са живели в две къщи една до друга, къщи близък. На ул. „Опълченска“ № 66. И да продължим: През това време Г. Димитров е още в Москва. Изпращат телеграма. Технически пречки по трасето са забавили комуникациите. Все пак след пет дни се получава отговорът, с който Г. Димитров дава съгласието си. Тогавашният министър – Антон Югов подписва заповедта, с която се разрешава полагането на тялото да стане на „Изгрева“.

Отгоре върху това място е направено нещо като паметник. Дали е паметник или не е – не знам. Ако е паметник, Учителят ще го разруши.. Това творение на някой от учениците често се поврежда. Те обаче са упорити и го възстановяват. И така докога, не знам? – Но ще стане това, което Учителят е казал, а не това, което невежите правят. На това място ходят много хора, които знаят за Учителя и там искат нещо от Него. Молят се!

За мене те не изучават науката, която остави Учителят на учениците и на българите. Получава се нещо като ходенето на Божия Гроб в Йерусалим. И тези, които отиват там, на Божия Гроб, са измислили да се отличават от другите, като се наричат хаджии. Дано не стане и тук така. Ще бъде много жалко. А трябва да кажа: Учителят не е там! Ако го търсите, търсете го в Словото, в науката, която Той преведе от Божествения свят на чист български език.

Но за корона на финала ще предам какво е казал Учителят за себе си в утринни слова „Новото начало“, издание – 2007 год. /беседите са държани 1943-1944 год./ Страницата е 126 – „Сега на вас ще ви приведа един пример, който никога не съм дал за себе си. Сега ще ви го приведа.

Един светия в миналото живял тридесет години живот по Любов и е доволен. Един ден тръгва да иде на църква, дето хората се молят. Среща го главатарят на една разбойническа банда, който му казва: „Всичките хора, които гледах, никой не ми хареса да го оставя за главатар на тия нехранимайковци. Тебе искам да те оставя за главатар на бандата. Досега в църква никога не съм ходил. Намислил съм да намеря един способен, когото да оставя на моето място, аз да ида да се моля на Бога. Стотина минаха, но не ми хващат окото. Тебе окото ми те хвана.“ Светията се спира, и понеже ще отива при Господа, оставя своето оръжие. Тридесет години живее по Любов. Остава си оръжието на този главатар, който отива да се моли. Казвам му: „Аз видях, че ти си ходил по тия места, дето аз искам да ида. Като се върна, ще си поговорим.“ Какво ще прави този светия. Най-първо се колебае да вземе ли оръжието. Понеже трябвало да направи жертва на Бога, ако не му служи сега, той ще направи едно престъпление. Взема оръжието и става главатар. Донесят един богаташ при него, светията го пита: „Ти как забогатя?“ – казва му „Ти по този начин не трябва да живееш. Ако живееш по този начин, при мен ще дойдеш. Благодари, че аз съм от добрите главатарии. Досега тук беше онзи, който режеше главите. Ще вземе парите и ще отреже главата.“ Онзи му казва: „Ти ще правиш, както искаш. Аз режах главите като на лука.“ По едно време довеждат един сиромаш. Казват му: „Ти защо осиромаша?“ – „Че не зная.“ Казал тогава на богатия: „Ти ще станеш

сиромаш. – А на бедните казал: - Вие ще станете богати – Дойде богатият, казва: - Ти си виновен, аз ще ти простя, но сиромаш трябва да бъдеш.“ Понеже докараха един богат човек, обраха го, взеха му парите, ти си сиромаш. Тебе ще възнагради, че си сиромаш, даде парите на сиромаша. Той ги взе, зарадва се. Дълго време онзи се молил на Господа. Този богатият падне, пак при този главатар. Той все казва: „Защо си богат?“ – Като сиромаш съди го по един начин, осъди го, даде му парите. Като го хванаха като богат, казва: „Дай парите сега.“ Казва: „Че преди време аз бях сиромаш при тебе.“ Ти не си научил Божията Любов. Денем при онзи, който те е изнудил – и пак да благодариш, че си се срещнал с този човек. Че те е изнудил, значи на този си работил, на онзи си работил, този не ти е платил, онзи не ти е платил. Ти да благодариш на Бога. Ти само разрешаващ задачата. В училището ученикът, като разрешава десет задачи, не плаща нищо на учителя, учен става.“ – 28 ноември 1943 год.

Какво е заключението: – Сега разбойниците управляват света, но разбойниците ги управлява светия. – Това е разшифровката на приведения откъс от лекцията „Човешка и Божествена Любов“. Кой е светията?

Това е подсказано още в първото изречение на откъса от беседата! А сега да продължим нататък. Продължението е, че неразделна част към темата: „Учителят говори за себе си“ е: какво е говорил за Словото, записано на хартиен носител, как е предадено: точно или преразказано, пълно или с пропуснати откъси, заменени думи, осъвременено или не!

Има една категория хора, които се смятат за „напреднали ученици“ на тая наука, а им е чужд езика, изразните средства, реда на поставяне на прилагателни, съществи-

телни, глаголи в изреченията, които Учителят използвал, като най-подходящи при превода от Божествения език на българския език. Те приемат за най-меродавни знанията, получени в учебните заведения, и ако Учителят излезе извън тези рамки на тяхната наука, започват да го критикуват и ако зависи от тях, променят Словото. Това показва, че те не са ученици на тая Божествена школа. Те са пришълци, дошли да правят пакости и да окарикатурят науката, която с такава Любов ни дари Учителят. Те са слуги на оня адепт с черните краски, който преди осем хиляди години поведе част от хората в рая по същия начин, както сега това правят учениците му. Под благовидна форма, че искат Словото да бъде представено по най-съвършения начин, те заблуждават читателите на тая наука. Трябва да признаем, че един от тия писачи владее заблуждаващите изразни средства, служи си добре с тях, и сигурно успява да заблуди лековерните последователи. Пуснал е в ход някои полуистини и даже и неговата наука по номерология. И забележете: няма нито едно изречение от Словото на Учителя, с което да докаже необходимостта от коригиране и осъвременяване на Словото. Къде е казал Учителят: „Коригирайте, осъвременявайте Словото ми, защото „речта е преходна форма“, както е написал авторът на една статия в едно списание. Бях замислил да опровергая ред по ред изложеното във въпросната статия, но се отказах от тази си идея. По закона на свободата, такива индивиди, подписали договор с адептите на тъмнината, могат да правят каквото си искат, включително и да изопачават всичко, което им пречи в техния ход на злодеяния. От последиците на действията си обаче не са освободени. Ето защо няма да им пречим. Но ще отбелязваме разликата между тях и нас, които изучаваме автентичното Слово. Ще изнасяме Истината! Как?

– като говорим и пишем това, което е казал Учителят в оригиналното Слово, а не с измислени приказки. Такива представители на оня адепт, обичащи лъжата, е имало и по времето на Христос, и по времето, когато Учителят беше на Земята и предаваше Словото на Бога. Има ги и сега. Ще ги има и за в бъдеще. Това Учителят прекрасно е знаел и затова е направил съответните забележки, вметнати в Словото.

Още в първия том на неделните беседи Сила и Живот „Ето човека“ – издание София – 1999 год., на стр. 245 се е наложило Учителят да каже: – „Сега хора, които не разбират дълбокия смисъл на първообразния език, могат да направят един или друг превод, да разместят думите. Но има известни закони, които регулират човешката мисъл и които не допускат едно своеобразно разместване. Писаните неща във великата книга на живота са за разумните хора. Те не са за по-низшите същества, които не разбират тези закони.“

Така, че не може някой да решава кои от думите в Словото, къде трябва да се поставят, според тяхната наука. Те вече са поставени от Учителя на тяхното място.

Мисълта на Учителя продължава: – „Тук идват тия, които искат да учат. Някой ме слуша и после критикува, че не съм турял на място съществителните, прилагателните, местоименията. С тия местоимения, съществителни, прилагателни и глаголи аз се разговарям, по особен начин ги разбирам! - /чувате ли учени критикари, Учителят се разговаря с частите на изречението/ Някой път казвам на глагола: – Макар че ти си от много високо произхождение, но ще чакаш. Аз ще викам най-напред прилагателното, или местоимението, с него ще се разговарям, а после с тебе. „Ама кога ще дойда?“ – Когато ти дойде времето. Немците

например турят глагола накрая. Някой немец ти говори, говори, каже ти някое километрично изречение и накрая ще тури глагола. Някой ме пита: – „Ти знаеш ли немски?“ – Казвам: Преди няколко хиляди години съм го учил, но сега трябва да си го спомня. Французите пък имат друг строеж. Българите пък имат свой специален строеж. Изобщо, всеки народ се отличава по конструкцията на своята реч. – /неделни беседи „Заведоха Исуса“, издание София – 2008 год., стр. 228/.

И все в тоя ред на разсъждения идва и следното изказване на Учителя, казано в неделните беседи Сила и Живот IV, серия – „Солта“, издание София – 1999 г., стр. 177 – „Когато употребявам известна дума, аз търся нейните вибрации, защото думите се определят, тъй както се определят слънчевите лъчи. Не може да произведете известен цвят, ако не произведете вибрациите, които му съответстват. Следователно, като се говори за Добродетел например, трябва да произведете вибрации съответни на Добродетелта и тогава ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна, реална Истина.“

Имало тогава, има ги и сега учени с университетско образование, много придирчиви, които държат думите в текста да са избрани. Ето какво им отговаря Учителят: – „Някои казват, защо аз не употребявам по-избрани думи? – Ако аз употребявам най-избрани думи, от вас нищо няма да остане. – /ето какво рискувате, учени, любители на избраните думи/ – И Вие се благодарете, че в моите беседи има някой плевел от думите да израсне. Има и друго значение: понеже аз кажа някоя дума и зная колко други значения има тя. Може дяволът да дойде и да каже: „Може и други думи да употребяваш.“ – Да, може, когато Христос е казал: „род лукав и прелюбодеен“ не можеше ли да упо-

треби друга дума? – хубава дума ли е тя? „рожби ехидни?“ – Те са думи на един човек, на когото устата са били най-святи.“ Вие сте, казва, деца на дявола.“ и т.н. – Моите думи са такива, които нямат личен характер. Това са думи, които означават принципи вътре, който разбира принципално, защото на човек, на когото тия думи влияят, т.е. плевелите ще родят плевели в душата му.“ /неделни беседи Сила и Живот – V серия – „Защо твоите ученици ядат и пият“, издание София – 2000 год., стр. 26/

И отговаря още Учителят на възискателните и придирчиви учени в същото томче беседи, но на стр. 373 – „Може да изкажа една велика Истина в прекрасна поетическа форма, мога да говоря поетически, аз съм способен да говоря поетически, по природа съм поет. И музикално мога да говоря, по природа съм музикант. И философски мога да говоря, защото по природа съм философ. Но някой път предпочитам да говоря с грешки, като децата. По-хубаво е това, защото да се говори на Земята с грешки, е по-добре, а на Небето да се говори съвършено по-добре.“

Намирали се и такива слушатели, които търсели логиката в науката. Учителят не закъснява да им отговори, като даже ги иронизира. Ето как: – „Сега, за пример, някой път, когато аз говоря, аз имам известни съображения. – „Как – казва, там в беседата - туй не е логически свързано.“ Аз го зная по-отнапред, че не е свързано там. Казвам: Туй, което не е свързано, ти трябва да го свържеш. Тази работа не е заради мене. И аз много ще ви благодаря, ако вие го свържете. Аз ще си го запиша. Ама някой казва: – „Ти не изнесе последните научни доказателства!“ – Много ви благодаря, кажете ми ги, аз ще ги запиша, аз се обогатявам. Слушам този, онзи, казвам: Прави са тия хора. Прави са в едно отношение: това са деца, които искат млечна храна. Казвам:

Минаха се годините, когато майката кърмеше децата. Сега твърда храна, зъби ви трябва. Нищо повече.“ – /неделни беседи „Постижимото“, стр. 43 – 1999 г./

Но тази твърда храна за известна част от слушателите е била трудно-смилаема и затова са искали думи, отговарящи на млечната храна. И мъчносмилаемите думи да бъдат заменени с лесносмилаеми, като в невежеството си не са знаели какви неприятни резултати ще имат от тия си „детински“ желания. В специалния клас в томчето „Разумните същества“ – издание София – 2002 г. на стр. 250, Учителят казва: „Знаете ли от какви киселини е съставена омразата? – Имате ли елемент Меркурий? – Да – „р“-то какъв елемент съдържа? Имате Уран, Меркурий, азот – можете ли да направите едно съединение? – /може сол да се образува – казва някой от учениците/ – Благодарение, че омразата образува само соли. Ако дойдете до съединението на отвращението, то е доста силна киселина. Ако разбирате, една дума ще образува известни органически и психически съединения. За в бъдеще химиците ще знаят всяка дума какви съединения образува в човека. Всяка дума има състояния, които произвеждат видоизменения в психиката, но и видоизменения в кръвта на човека.“

Ето, драги любители на играта с думи, какво ви казва Учителят! Ето, затова Той винаги е употребявал съчетанието на думите така, че да няма неприятни последици за слушателите, и най-вече за учениците.

От същото томче на специалния окултен клас, но на стр. 46 ще забележим същата тема в по-друг аспект: „Например, ти може да вземеш думата „амин“ и да я замениш с друга дума, да я преведеш на друг език, да туриш някоя друга дума, но тя не е същата. Никога не можете да преведете точно думите от един език на друг. Може да им дадете

някаква цена, но тя няма да е същата, Всяка дума се е явила при известно развитие на един народ. Думите имат свой произход. Те са се родили при известни условия.“

Знаейки това, Учителят ги е използвал в най-подходящото място и време. Проучвайки Словото, забелязваме често да се употребява думата „казвам“, почти навсякъде в печатното Слово. Съвременните и бъдещите ученици на тази наука трябва да знаят, че Учителят не е използвал тази дума. В неговия речник тази дума я няма. А защо е използвана тя? – Така е решила ученичката на Словото и учителка по химия в една столична гимназия, станала стенографка на Словото след стенографа Георги Гълъбов, който заминал за чужбина и предложил на Учителя за свой заместник известната на всички сестра Паша Теодорова. Игнорирайки казаното от Учителя на страниците от томчето на специалния окултен клас „Разумните същества“, което вече цитирахме, тя, макар че самата тя стенографира и после дешифрира това, прави подмяна на думите. В речника на Учителя тази дума „казвам“ не съществува. А коя дума употребява? – Има друга дума и тя е: „РЕКОХ“ – Когато Учителят започне с думата „рекох“ – това значи, че Бог говори. Забележете и в Библията тази дума е използвана. Още в началото на „Битието“ ще прочетем: „И рече Бог.“ Но дипломираните университетски кадри не се съобразяват с това. Къде в библията е написано „И каза Бог“? – Никъде! – Учените кадри осъвремениха и друга дума: „виделина“, като я заместиха с думата „светлина“. Тези, които преведоха навремето Библията, знаеха значението на двете думи и затова не сложиха знак за равенство помежду им. Невежите обаче го направиха и „осъвремениха“ Словото на Бога.

Какви други думи е променил Учителят в буквения

строеж на българския език: Това са например думите „карамфил“. Той е изговарял: „каламфир“. Не е използвал и думата „коридор“, а е казвал „калидор“. Също така не е използвал думата „кафе“, а е казвал „кааве“. На много места в беседите е записано: „картошки“, а не „картофи“!

Сега, да продължим в същата посока, но на съседния коловоз. В неделните беседи „Път на зазоряване“ – издание София – 1999 год. на стр. 83, Учителят споделя: „Често правя грешки в правописа, не можах да науча правилно да пиша, защото българският правопис не е установен. По-рано употребявах буквата „иж“ – а сега я изхвърлиха. После, по-рано употребявах буквата „ѣ“ - /ят/, днес я изхвърлиха от много думи. При това има думи, които и днес се пишат с „ѣ“, но техните производни се пишат с просто „е“.“

В първата част на цитата Учителят се оплаква от неустановения правопис в българския език. Обаче в заключение се вижда, че той се нагажда на задължителния правопис. Това показва, че изпълнява законите, наложени от управляващите. Днес обаче има представители, изучаващи тая наука, които не искат да се съобразяват с установения правопис. Така – едни искат да се пише по стария правопис и казват, че това им е приятно, а други – обратно – не могат да се справят със стария правопис и искат да се пише с настоящия правопис. Това са детски превземки. Няма да угаждаме на никого. Ще се пише така, както е повелила настоящата наука по български език.

Ама Учителят казал, че като се изхвърлят определени букви от азбуката, това ще е неблагоприятно за българския народ. Аз поне не съм срещнал такава регистрация на мнението Му в беседите. Там има указания по този въпрос, но не е в тая светлина. Ето какво е записано в томчето „Доброто оръжие“ на общия окултен клас – из-

дание София – 2008 г. на стр. 131: „На български как се пише „беше“ с „ъ“ или с „е“. Казва, не знаей как да пише. Във всичките езици има правописание. В българското правописание как го пишете, с „ъ“? Казвам „ям“, казва „яде“. – В първо лице турям „я“. В трето лице турям „е“. Защо „я“ се изменя в „е“? – Причината за звуковете, които се изменят е по един закон. Когато енергията преминава от първо лице в трето, се изменя. Колкото е по-близо до лицето, гласът е по-силен. Колкото по-далеч от лицето, гласът отслабва.“

Ето, това е научното обяснение за промяната за звуковете в езика. Освен това българските граматисти са установили и така наречената „ятова граница“, която разделя страната на две части, от север на юг. В западната част на тая граница употребяват повече буквата „е“, а за изток от тая мислена граница си служат повече с буквата „я“. Материализираната мислена граница е течението на река Янтра.

И все пак Учителят казва: „У нас не е лесно да се пише. И в българския език е мъчно. Къде се пише „ъ“, къде се пише „я“, „ъ“, „ъ“, „х“? – Благодарение, че сега се освободихме от „ъ“! Някога не знаеш къде да туриш „й“. После малкото „и“, голямото „и“. Сега е определено малко. – /общ окултен клас – „Към извора“, том I, издание София – 2002 г., издателство „Бяло братство“ стр. 145/.

И за да приключим с тези букви, внасящи неяснота при писането, ще отразим мнението на Учителя по тоя въпрос в една лекция от томчето „Степени на съзнанието“ на общия окултен клас, издание София – 2008 г., където на стр. 301 е записано: „Който знае да събира, имаме 5 и 5, да не турям този кръст, понеже вие още не сте се научили как да работите с него. /вместо 5 + 5, Учителят казва 5 и

5. Така избягва писането на кръста „+“/ Англичаните имат „t“. Те са силен народ, понеже са знаели как да се справят със своето „t“. В тях ще видите, турят линейката ту надолу, ту нагоре. – То си има значение. Българинът има топуз. Ако не разбираш хората, този ще закачиш, онзи ще закачиш, ще се обърнат върху тебе. Българите видяха, че туй правило не върви, изхвърлиха „ѳ“. После българинът се ухитри, пише „въ“. Сне кръста и напиши „въ“. Намериха, че тази работа върви. Онзи, който не разбира закона, казва тъй се пише. А-а „ѳ“ е потребно, не трябва да се изхвърля. Ако е непотребно, трябва да се изхвърли. Кръстове не ни са потребни. На „ѳ“ кръстът също не е потребен. Някой може да му тури точка. “

Тук може да поразсъждаваме малко, за да турим яснота на тези, които искат да има „ѳ“ и за тези, които го отричат. – Учителят казва: Ако е потребно, да не се изхвърля, ако е непотребно, да се изхвърли. Както те решат, така ще пишем! Прави ли са, или не, те носят отговорността. Но какво казва още Учителят: „Топузи не ни трябва, „ѳ“ и кръстове не ни трябва. Кръстът да се замени с точка.“

Сега да уточним: Българинът е сатурнов тип, съгласно проучванията на Учителя /А знака на Сатурн в астрологията е: „ђ“ или „ћ“, т.е. една вертикална линия в горния край пресечена с хоризонтална линия и се образува кръстът „†“. Под хоризонталната линия е изписан знака на Месечината „д“ или знака на безкрайността „ε“, но вертикално изобразен. Следователно, ако власт имащите решат да се употребява в писмото „ѳ“-то, то според Учителя тая буква трябва да приеме следната форма: „ђ“ или „ћ“. Такава е Истината по тоя въпрос! Какво решение ще вземе управляващият българин – ще видим. А до тогава ще пишем,

както изисква сегашният закон! Тук няма място са приятност и неприятност. Щом си в тая държава, ще спазваш законите, които има тя!

Нека обобщим казаното до тук: Има мераклии да коригират, осъвременяват, поправят, да преразказват, да пропускат известни текстове. Така е направено и с цитирания текст за „ђ“ в томчето „Степени на съзнанието“ в първото издание София – 1939 год. Този текст там липсва. А в изданието София – 2008 год. го има, защото е отпечатан точно по дешифрираната стенограма, запазена в държавния архив.

Коментарите са излишни. Всеки да си мисли каквото иска. Има пълната свобода за това, дадена от Природата!

Какво казва обаче Учителят още през 1926 год. на събора в София. Там в беседата „Отвън и отвътре“, поместена в сборни беседи „Свещеният огън“, държана на 22 август, стенографирана и дешифрирана от същите тези стенографки: Паша, Савка и Елена, а не от някой друг. Та там е записано: – На стр. 20 – „Сега, аз желая, като ученици на тази велика окултна школа да не изопачавате моите думи. НЕ СЕ СЪМНЯВАЙТЕ В МОИТЕ ДУМИ! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат и други тълкуватели във вас – Божествени духове, - които ще изяснят всичко, което ви казвам. Но вие не бързайте само. НЕ МИСЛЕТЕ, ЧЕ АЗ СЪМ ДОПУСНАЛ НЯКОЯ ГРЕШКА. НЕ МЕ КОРИГИРАЙТЕ! ВИЕ! Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира, а аз ще я знам много по-рано от вас. Вие може да я знаете след хиляди години, а аз ще я знам още сега.“

Към всичко, казано до тук от Учителя, не може нито да се прибави, нито да се извади и една чертичка даже.

Завършвам с думите на Христос, казани преди две хиляди години: „АКО МЕ ЛЮБИТЕ, ЩЕ ОПАЗИТЕ МОЕТО СЛОВО.“

ТОВА ИЗДАТЕЛСТВО има всичката воля да осъществи това.

Амин!

Т. Ковачев

Тодор Ковачев

УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ ЗА СЕБЕ СИ

*Какво е казал учителят Беинса Дуно за себе си
в беседите и лекциите
от 1914 до 1944 г.*

Първо издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-064-0

Цена 3,50 лв.